

20 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ • 20 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ • 20 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ • 20 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Το περιοδικό του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Τεύχος 300 | 2018

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Ε.Π. Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας

ΕΣΠΑ

2014-2020

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Fischer
PILSENER BEER

IT'S ABOUT TASTE

www.fischerbeer.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Το Ολύμπιον από το Α ως το Ω

Φέτος το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης κλείνει είκοσι χρόνια στο σπίτι του, το Ολύμπιον. Εκεί μέσα, εδώ μέσα, μοιραστήκαμε με όλους εσάς, συναίσθημα, ανακαλύψεις, ζωή. Πόσα όμως γνωρίζουμε γι αυτό το ιστορικό κτίριο;

Σ' αυτό το συλλεκτικό τεύχος, με τον αριθμό 300, μοιραζόμαστε τα μυστικά του Ολύμπιον και θυμόμαστε πρόσωπα και τις ιστορίες τους. Θυμόμαστε τους πρωτεργάτες, τους πρωταγωνιστές, μα πάνω απ' όλα θυμόμαστε τι σημαίνει κινηματογραφική αίθουσα και πώς αυτή μέσα από δυο (ή και παραπάνω) ώρες θέασης, μας μεταμορφώνει στον εαυτό της επόμενης μέρας.

Όπως άλλωστε είχε πει και ο Τσώρτσιλ και θα το διαβάσετε στο Θ, διαμορφώνουμε τα κτήριά μας και στη συνέχεια τα κτήρια διαμορφώνουν εμάς.

Η ομάδα του φεστιβάλ

ΣΑΛΟΝΙΚΙ
ΦΙΛΜ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΗ

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Το περιοδικό
του Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

№ 300 | 2018

Διευθυντής Έκδοσης: Ορέστης Ανδρεαδάκης

Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου

Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσοπούλου, Τίνα Αντωνάκου,
Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλια,
Γιώργος Κρασσακόπουλος, Άννα Μηλώση,
Μαρία Πολυβίου, Γιάννα Σαρρή, Γιάννης Σμοίλης

Σχεδιασμός εντύπου: Δήμητρα Δαριώτη

Φωτογραφίες: Αρχείο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης, Βασίλης Βερβερίδης motionteam.gr

Εκτύπωση: ThessPrint

Υπεύθυνη σύμφωνα με το νόμο: Ελιζ Ζαλαντό

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

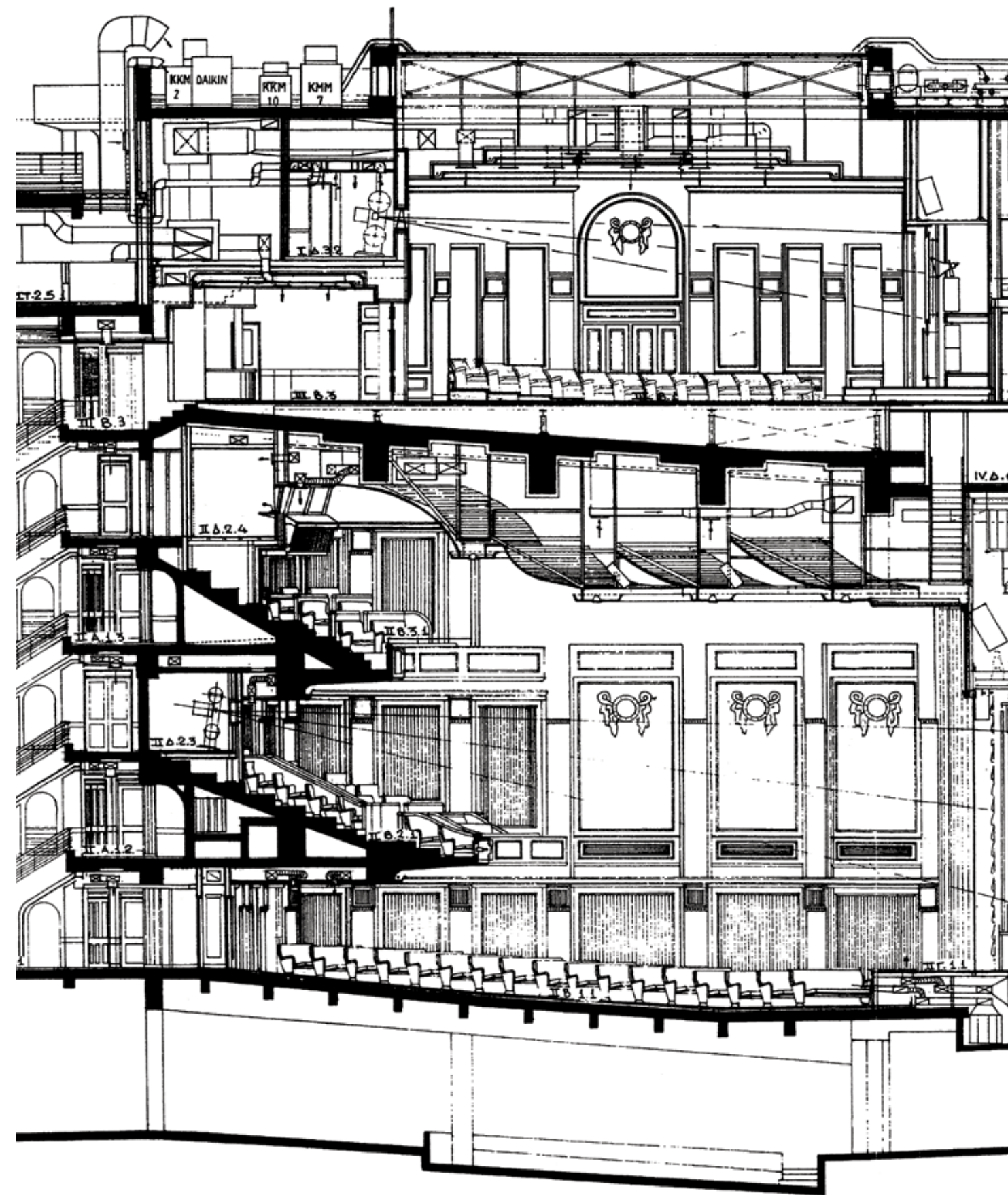
Αρχιτεκτονική

Εμβληματικό και επιβλητικό, με το «βλέμμα» αιώνια στραμμένο στη θάλασσα του Θερμαϊκού, το κτιριακό συγκρότημα Ολύμπιον είναι συνώνυμο με τη Θεσσαλονίκη. Ένας μοναδικός χώρος ιστορίας, μνήμης, τέχνης, που κοσμή την καρδιά της πόλης: την πλατεία Αριστοτέλους, μια από τις ωραιότερες της χώρας αλλά και των Βαλκανίων. Το Ολύμπιον μοιάζει να είναι από πάντα εκεί, στη ΒΑ ημικυκλική απόληξη της πλατείας, αγέρωχο και υπέροχο, δεσπόζοντας με την υποδειγματική αρχιτεκτονική του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα όψιμης αστικής νεοκλασικής αρχιτεκτονικής με έντονες παρισινές επιρροές, το Ολύμπιον άλλαξε μεν στο πέρασμα του χρόνου, παραμένει όμως αναλλοίωτο σημείο αναφοράς ως προς την αρχιτεκτονική, πολιτιστική και κοινωνική ζωή της Θεσσαλονίκης. Και βέβαια, αποτελεί την ιστορική έδρα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, φιλοξενώντας πληθώρα πολιτιστικών δράσεων που υποδέχονται τόσους και τόσους έλληνες και ξένους επισκέπτες.

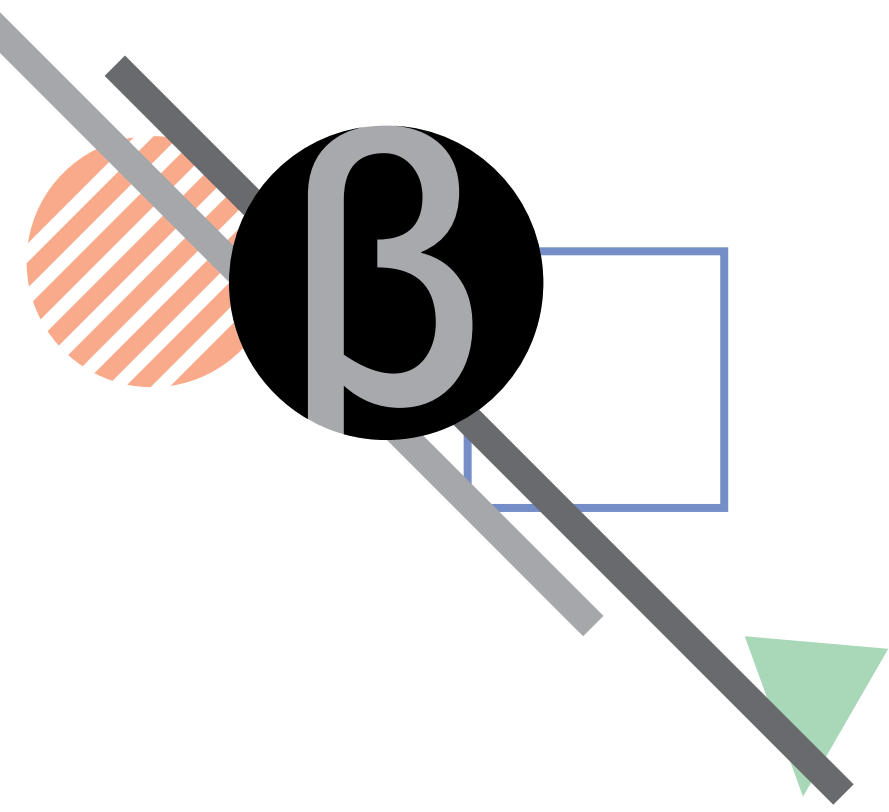
Το Ολύμπιον αναπτύσσεται σε έξι ορόφους που στεγάζουν δύο κινηματογραφικές αίθουσες –«Ολύμπιον» στο ισόγειο και «Παύλος Ζάννας» στον πέμπτο-, το «Δωμάτιο με Θέα» στον έκτο, το «Πράσινο Δωμάτιο» στον πρώτο, καθώς και τα γραφεία του Φεστιβάλ. Όλα άρχισαν το 1938, όταν ξεκίνησαν οι κατασκευαστικές εργασίες του κτιρίου με στόχο τη δημιουργία τριών κινηματοθεάτρων, ενός ζαχαροπλαστείου στο ισόγειο και 8 διαμερισμάτων. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ένα ιταλικό αεροπλάνο προκάλεσε αρκετές ζημιές και η ανέγερση του κτιρίου σταμάτησε προσωρινά. Η σημερινή μορφή του Ολύμπιον σχεδιάστηκε το 1950 από τον γάλλο αρχιτέκτονα Ζακ Μοσέ, ο οποίος επιμελήθηκε σημαντικά κτίρια της μεσοπολεμικής Θεσσαλονίκης και ολοκληρώθηκε τη δεκαετία του 1960. Στο τέλος της δεκαετίας του 1960 σημειώνεται μια μεγάλη καινοτομία: στην ταράτσα του Ολύμπιον δημιουργείται η θεατρική

«αίθουσα Χατζώκου», η πρώτη αίθουσα με συρόμενη οροφή, καθιστώντας το θέατρο θερινό και χειμερινό ταυτόχρονα. Όσο για τη συνέχεια; Το Ολύμπιον ανακηρύχθηκε διατηρητέο μνημείο και ανακατασκευάστηκε το 1997 από τον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης «Θεσσαλονίκη 1997». Έτσι ανακαίνιστηκε το δαιδαλώδες εσωτερικό, καθώς και το εξωτερικό κέλυφος του κτιρίου, τα διακοσμητικά στοιχεία του οποίου διαθέτουν νεοβυζαντινές επιρροές. Στις αρχές του 2000 οι αρχιτέκτονες Πρόδρομος Νικηφορίδης και Μπερνάρ Κουόμο προσέθεσαν το χαρακτηριστικό έντονο κόκκινο χρώμα του εσωτερικού του Ολύμπιον. Και έπεται συνέχεια και ανάνεψη, που θα σημάνει μια νέα εποχή.

Τόπος-ορόσημο, το Ολύμπιον δεν σταματά να μας εκπλήσσει: γεννά αναμνήσεις από το χτες, ζει με παλμό στο σήμερα, δίνει μαγικές υποσχέσεις για το αύριο. Ας ακολουθήσουμε την συναρπαστική πορεία του! 🎬

Τμήμα της τομής του Ολύμπιον

Ο θρησκευτικός μύθος του πύργου της Βαβέλ, δίνει την εικόνα μιας κοσμικής αταξίας που προκαλείται από τη γενικευμένη έλλειψη επικοινωνίας. Οι άνθρωποι αδυνατούν να συνεννοηθούν σε μία και μόνη κοινή γλώσσα κι αυτός είναι ο λόγος που μονίμως παρεξηγούνται. Κάθε θρησκεία πασχίζει να αποκαταστήσει αυτή την πρωταρχική ρήξη της ενότητας, με μια συμβολική γλώσσα δυνάμει της οποίας τα άτομα θα μπορούσαν και πάλι να αποκτήσουν έναν κοινό κώδικα συνεννόησης ώστε να πάψουν να παρεξηγούνται. Όπου αποτυγχάνουν οι παραδοσιακές θρησκείες, μια μοντέρνα εκδοχή τους που είναι το ίδιο το σινεμά, πετυχαίνει: ο κινηματογράφος, ένα επίσης συμβολικό σύστημα, επαναφέρει την ενότητα δια της διαφοράς. Ο μύθος της Βαβέλ αντιστρέφεται: αυτή η τέχνη επιτρέπει την επικοινωνία όχι παρά, αλλά χάρη

στην αφθονία των διαφορετικών γλωσσών που χρησιμοποιεί.

Το Ολύμπιον είναι ένας σύγχρονος πύργος της Βαβέλ, εντός του οποίου οι πολλές και διαφορετικές κινηματογραφικές γλώσσες, αντί για το χάος και την αταξία της βιβλικής παραβολής, φέρνουν την αρμονία, την ενότητα και την τάξη του αισθητικού βιώματος. Στην πάροδο των ετών, πλήθος από κινηματογραφικά ιδιώματα στεγάστηκαν εντός των τοίχων του, μιλώντας το καθένα μια άλλη διάλεκτο της ευρύτερης γλώσσας των κινούμενων εικόνων. Κανένας δεν έχασε το αληθινό νόημα του μηνύματος, γιατί το σινεμά, ακόμα κι εκεί που μπορεί αρχικά να παρατηρηθεί μια πρόσκαιρη «παρεξήγηση», κάνει τα σημεία διαυγή και πεντακάθαρα, επιτρέποντας στον κάθε άνθρωπο να τα δεξιωθεί μέσα στην ψυχή του, εκεί όπου οι εικόνες -σε

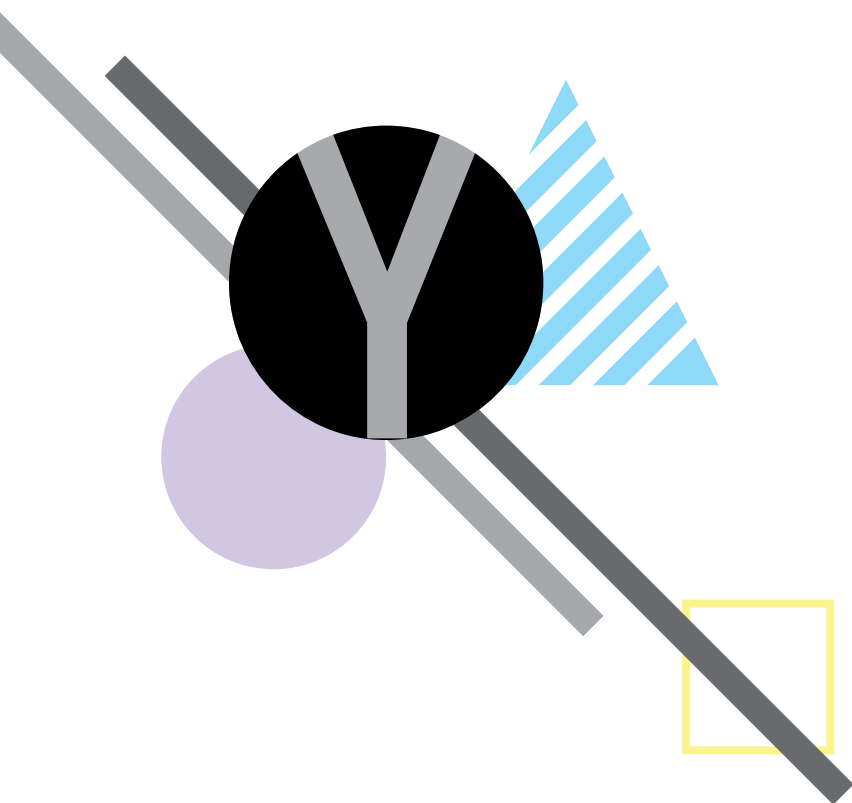
Βαβέλ

αντίθεση ίσως με τις λέξεις- έχουν πάντα κάτι να πουν: αρκεί να τις αφήσουμε να ριζώσουν και να ανθίσουν.

Στη «Γένεση» λέγεται ότι οι χτίστες του Πύργου της Βαβέλ -που είχαν σκοπό να φτιάξουν ένα κτίριο τόσο ψηλό ώστε να φτάσει ως τον ουρανό, αυξάνοντας έτσι την εξουσία και τη φήμη του λαού των κατασκευαστών του-, πλήρωσαν την αλαζονεία τους με μια απ' τον Θεό προερχόμενη σύγχυση των γλωσσών τους, η οποία δεν τους επέτρεπε να ολοκληρώσουν το έργο τους, εξαιτίας της ασυνεννοησίας. Η «αλαζονεία» του κινηματογράφου απ' την άλλη, που υψώνει πύργους εικόνων ως τ' αστέρια, επιδιώκοντας να πει ότι ο Θεός άφησε επίτηδες ανείπωτο, ανταμείβεται εδώ και χρόνια στο Ολύμπιον με μια άλλης τάξης, βαθύτερη συνεννόηση μεταξύ των θεατών. 🎬

Ολύμπιον, αίθουσα και φουαγιέ

Θα βρεθούμε στη γωνία “τάδε”... Ραντεβού γωνία “εκεί και εκεί”... Το κτίριο που βρίσκεται στη γωνία των οδών...

Πόσες και πόσες αναφορές γίνονται σε σημεία που βρίσκονται σε γωνία. Σε κτίρια ιδιαίτερα και μοναδικά, επιβλητικά και επιλεγμένα ειδικά για το συγκεκριμένο σημείο, που στέκουν εκεί πατώντας γερά και με τα δυο τους πόδια, ένα στη μια μεριά, ένα στην άλλη σαν να λένε “δεν βρέθηκα τυχαία εδώ”.

Οι γωνίες ήταν ανέκαθεν σημεία συνάντησης, προγραμματισμένης ή τυχαίας, ξαφνικής και απρόσμενης. Αυτή η συνάντηση των οδών και των περασμάτων είναι και συνάντηση ανθρώπων και σχέσεων. Είναι σημείο συνεύρεσης, ανταλλαγής, διενέξεων, κριτικών, εξομολογήσεων, κοιταγμάτων ή γρήγορων βλεμμάτων, λέξεων, χειρονομιών, αγγιγμάτων, συγκινήσεων, αισθημάτων, ήχων και εικόνων.

Γωνία Πλατεία Αριστοτέλους και Μητροπόλεως, με το Ολύμπιον να στέκει στην κορυφή. Μια γωνία μισού αιώνα ζωής και χιλιάδων ιστοριών, συνυφασμένη με τη ζωή των ανθρώπων της πόλης. Ένα γωνιακό κτίριο σημείο αναφοράς. Και -πλέον- μία γωνία 20 φεστιβαλικών χρόνων και χιλιάδων εικόνων.

Σ’ αυτή τη γωνία στάθηκε να ανάψει τοιγάρο μετά από μεταμεσονύχτια καλτ προβολή, ξημερώματα Σαββάτου. Εδώ είναι που βγαίνοντας από την αίθουσα έπεσες πάνω στον έρωτα της ζωής σου, που όμως δεν είχε happy end. Εδώ που είδες να περπατά ανέμελα ο κουλ Τζιμ Τζάρμους. Στη γωνία αυτή κοινοστάθηκε να ακούσεις τον Μπαλτάσαρ με το ακορντεόν. Που ανέβηκες τρέχοντας τα μαρμάρια σκαλάκια γιατί είχες καθυστερήσει σε sold out προβολή του αφιερώματος στον Βισκόντι -και τελικά κάθησες στο πάτωμα.

Γωνία

Που έδωσες το πρώτο σου φιλί κάτω από τη φωτεινή μαρκίζα. Από τη γωνία αυτή έκλειψες μέσα από την προθήκη την καρτολίνα της αγαπημένης σου ταινίας(την έχεις ακόμη στο δωμάτιό σου). Στη γωνία αυτή έμαθες πρώτη φορά τι σημαίνει Δόγμα και βίωσες την άνοιξη του ιρανικού κινηματογράφου.

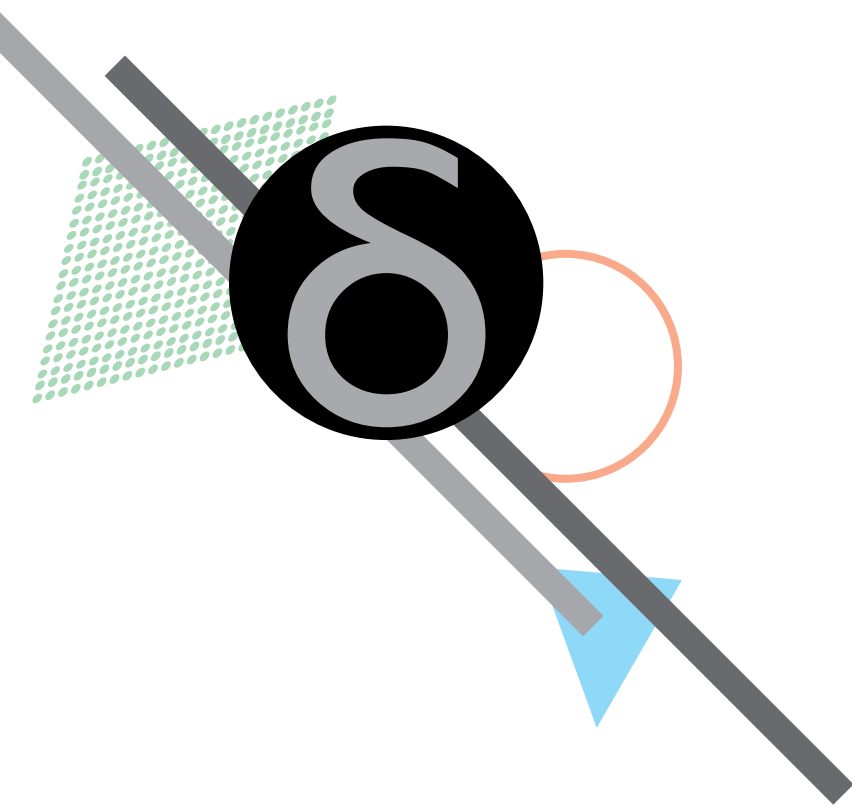
Εδώ, στη γωνία Πλατεία Αριστοτέλους και Μητροπόλεως. Στη γωνία του Ολύμπιον, που χτυπά η καρδιά του σινεμά.

Η γωνία αν την τονίσεις αλλιώς γίνεται γωνιά. Η γωνιά μας. Η ζεστή αγκαλιά. Το σπίτι μας. Η εστία. Ο δικός μας τόπος συνεύρεσης. Το οικείο περιβάλλον για τους Θεσσαλονικείς, σινεφίλ και μη.

Και σε τελική ανάλυση, πόσοι από εμάς όταν μας θέτουν το ερώτημα μπροστά σε ένα ταψί πίτα ή μπακλαβά “γωνία ή μέση” απαντούμε αυθόρμητα “γωνία”; 🍷

Επάνω: Γωνία Πλατεία Αριστοτέλους και Ολύμπιον
Αριστερά: Ο σκηνοθέτης Ρούμπεν Έσλουντ στύνει μπροστά από το Ολύμπιον εγκατάσταση από την ταινία του *Το τετράγωνο*

Διάσημοι

Οι πρώτοι που περπάτησαν στο κόκκινο χαλί του Ολύμπιον.

Από το Ολύμπιον, στον διάβα των ετών, έχουν περάσει πολλοί διάσημοι, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, μουσικοί, πολιτικοί παράγοντες κ.α. Η πρώτη Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου που διοργανώθηκε εκεί, το 1960, σηματοδεύτηκε από την παρουσία της πιο δημοφιλούς πρωταγωνίστριας του ελληνικού κινηματογράφου: της Αλίκης Βουγιουκλάκη.

Με αφορμή την προβολή της ταινίας, *Μανταλένα* του Ντίνου Δημόπουλου, η διάσημη ελληνίδα ηθοποιός πραγματοποιεί μια λαμπρή εμφάνιση στη δεξίωση απονομής των βραβείων, όπου, σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής, διεξάγεται πλειοδοτικός διαγωνισμός για έναν χορό μαζί της, τον οποίο κερδίζει ο εφοπλιστής Μάριος Νομικός, έναντι τριάντα χιλιάδων δραχμών. Τα χρήματα δωρίζονται υπέρ του Δημοτικού Βρεφοκομείου Θεσσαλονίκης. Σε άρθρο του στο περιοδικό "Ο Ταχυ-

δρόμος", ο Παύλος Ζάννας γράφει ότι η Αλίκη Βουγιουκλάκη, "έφερε έξω από την αίθουσα προβολής χιλιάδες κόσμου και δημιούργησε την ηλεκτρισμένη εκείνη ατμόσφαιρα που πλαισιώνει συνήθως κάθε κινηματογραφικό φεστιβάλ."

Κατά τη διάρκεια της πρώτης Εβδομάδας Ελληνικού Κινηματογράφου το 1960, δίνει το παρών ο συνθέτης Μάνος Χατζιδάκις. Στο φεστιβάλ εκείνης της χρονιάς, παρευρίσκονται επίσης, μεταξύ άλλων, η συγγραφέας Ζωρζ Σαρή, καθώς και οι ηθοποιοί Κατίνα Παξινού, Μάνος Κατράκης, Μάρω Κοντού αλλά και ο συνθέτης Μίμης Πλέσσας. Γραμματέας της κριτικής επιτροπής είναι ο κριτικός του θεάτρου και του κινηματογράφου αλλά και θεατρικός συγγραφέας Μάριος Πλωρίτης. Επίσης, πρόεδρος της 19μελούς κριτικής επιτροπής (η οποία λειτουργεί και ως προκριματική για την επιλογή

των ταινιών του προγράμματος) ορίζεται ο λογοτέχνης Στρατής Μυριβήλης.

Από την επόμενη χρονιά, ο αριθμός των διατάσεων που περνούν την είσοδο του Ολύμπιον, όλο και αυξάνεται. Στο δεύτερο φεστιβάλ, το 1961, πρόεδρος της κριτικής επιτροπής είναι ο συγγραφέας Ηλίας Βενέζης, ενώ μέλος της επιτροπής είναι και ο ηθοποιός Αλέξης Μινωτής. Χαρακτηριστική είναι η εμφάνιση του αγαπημένου κωμικού Κώστα Χατζηχρήστου το 1963 με αφορμή της προβολή της ταινίας *Της Κακομοίρας*.

Στο 45ο Φεστιβάλ, θα διοργανωθεί τιμητική εκδήλωση για τον θεατρικό συγγραφέα Ιάκωβο Καμπανέλλη, ο οποίος με την παρουσία του θα σκορπίσει ρίγη συγκίνησης, ενώ το 2006 ο Κάρολος Παπούλιας γίνεται ο πρώτος Πρόεδρος της Δημοκρατίας ο οποίος προσέρχεται στο Ολύμπιον.

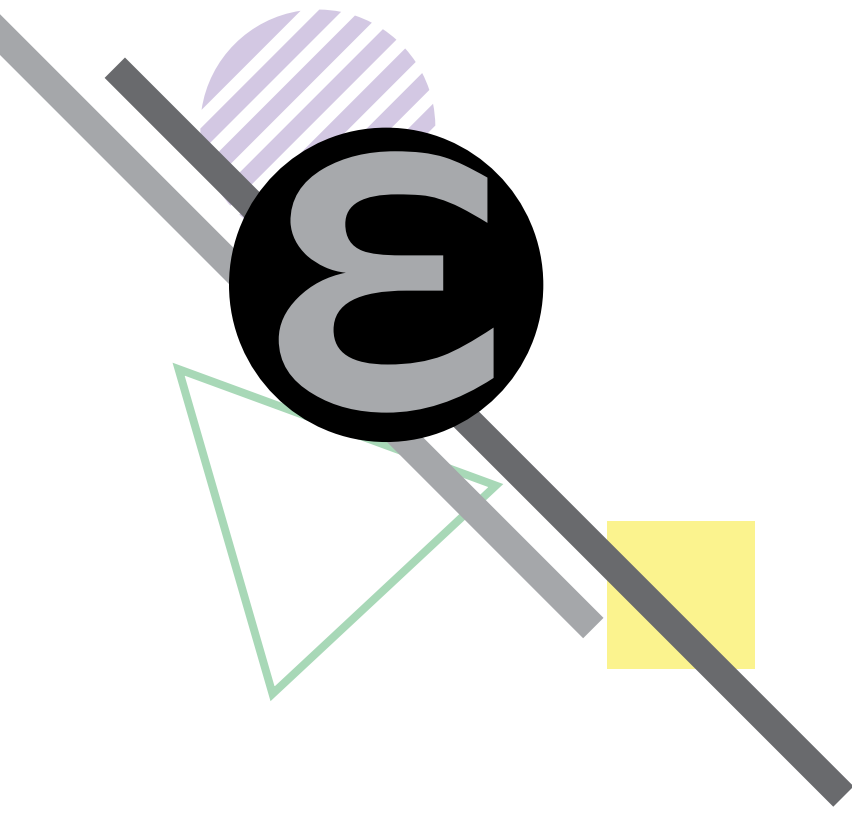
Και, φυσικά, έπεται συνέχεια... 🎬

Επάνω: 1960, οι συντελεστές της *Μανταλένας*

Αριστερά: Οι πρωταγωνιστές της βραδιάς Κώστας Καζάκος και Τζένη Καρέζη με τους Γιάννη Νικολόπουλο, οργανωτικό διευθυντή του Φεστιβάλ, την κριτικό κινηματογράφου Μαρία Παπαδοπούλου και τη δημοσιογράφο Σούλα Αλεξανδροπούλου

Δεξιά: Στρατής Μυριβήλης και Κατίνα Παξινού στην 1η Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου, 1960

Εξώστης

Αυτό που αποκαλούμε, «το πνεύμα του εξώστη», έπαιξε σημαντικό ρόλο, διαχρονικά, σε ό,τι αφορά την ιστορία των φεστιβάλ. Από τον εξώστη ξεκίνησαν μεγάλες κινηματογραφικές «επαναστάσεις», κι ακόμα εξακολουθούν να συμβαίνουν αρκετές. Αντιδράσεις, διαμαρτυρίες, συνθήματα, μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις, ύμνοι, δυνατά χειροκροτήματα ή γιουκαϊσμάτα, φωνές που επικροτούν και φωνές που «καταδικάζουν», έντονα πάθη που κατοίκησαν αυτό το κομμάτι της αίθουσας κι έχουν αφήσει για πάντα εκεί το χνάρι τους.

Ο εξώστης είναι η ιδιαίτερη εκείνη περιοχή του Ολύμπιον που φιλοξένησε και φιλοξενεί την εναλλακτική άποψη, την εμφατική συμφωνία ή διαφωνία, τον ζωντανό παλμό του κόσμου που δεν αρκείται να μένει θεατής ή απλά να εκφράζει χαμηλόφωνα την αρέσκεια και την απρέσκειά του στους οικείους του, αλλά μετατρέπει

την κινηματογραφική προβολή (και την εν γένει διαδικασία της παρακολούθησης) σε τόπο διαμόρφωσης αισθητικής κρίσης και καταγραφής τάσεων εν τη γενέσει τους.

Βρίσκουμε στον εξώστη ένα κλίμα θερμό, ηλεκτρισμένο, σπινθηροβόλο: είναι η ατμόσφαιρα που πυκνώνει μεταξύ των φανατικών κινηματογραφόφιλων, των ανθρώπων που αντιμετωπίζουν το σινεμά σαν μια ανοικτή συζήτηση μεταξύ έργου και θεατών, και που διατυπώνουν άμεσα τον αντίλογο ή τη συμφωνία τους, χωρίς να περιμένουν να «κρυώσει το αίμα» μετά το πέρας της προβολής, και η σκέψη να πάρει τις απαραίτητες αποστάσεις ώστε να «ζυγίσει» τα υπέρ και τα κατά μιας δημιουργίας.

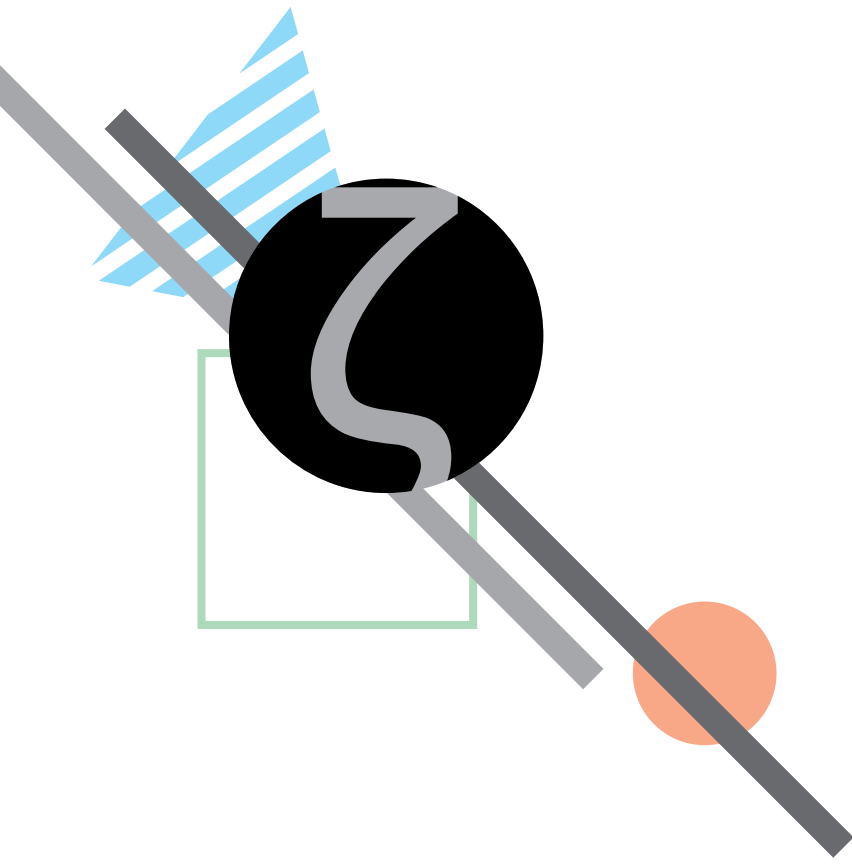
Αν έπρεπε να περιγράψουμε τον εξώστη με πολιτικούς όρους (κι αυτό δεν είναι άστοχο γιατί το σινεμά είναι, σε μεγάλο βαθμό, πολιτική), θα

λέγαμε ότι πρόκειται για το ανάλογο της άμεσης δημοκρατίας, επί εδάφους κινηματογραφικής προβολής. Στον εξώστη, υπό μία έννοια, γεννιέται κινηματογραφική ιστορία. Διότι η έβδομη τέχνη δεν είναι μόνο το ύφος των δημιουργών, τα καλλιτεχνικά ρεύματα που αντιλαμβάνονται οι πένες των κριτικών και η θέση της κάμερας ως ηθική στάση -όπως έλεγε ο Γκοντάρ- αλλά κι ο τρόπος που όλα αυτά συναντιούνται με τους ανθρώπους, συνομιλούν μαζί τους, ερεθίζουν τη σκέψη και το συναίσθημά τους και διευρύνουν το πεδίο επικοινωνίας που ονομάζουμε αισθητική κατάσταση.

Στον εξώστη, αυτός ο διάλογος που ανοίγει τη στιγμή που η μηχανή προβολής φωτίζει το πανί, ανάβει, κορώνει και εξαπλώνεται όπως μια δυνατή φωτιά. Και το «πνεύμα του εξώστη» τη διατηρεί ζωντανή για πολύ καιρό. 🎬

Ολύμπιον, πλατεία και εξώστης, τέλη δεκαετίας '90

Ζάννας

Πίσω από το όνομα, που αποκλειστικά σχεδόν παραπέμπει στη μικρή αίθουσα του Ολύμπιον, το όνομα που πηγαиноέρχεται συνεχώς στα χείλη των θεατών, που ταυτίζεται με τον συγκεκριμένο χώρο, που παραπέμπει μόνο σε ταινίες και ώρες προβολών και φεστιβαλικές εκδηλώσεις, υπάρχει το πρόσωπο.

Αυτό το πρόσωπο οι σινεφίλ θεατές, τουλάχιστον οι παλαιότεροι, το ξέρουν πολύ καλά. Αναγνωρίζουν τον αγαπημένο πρωτεργάτη της κινηματογραφοφιλίας όχι μόνο στην πόλη, αλλά και στη χώρα. Τον άνθρωπο που από το 1955 έως το 1967, ως μέλος αρχικά και αργότερα ως γενικός γραμματέας και αντιπρόεδρος της Μακεδονικής Καλλιτεχνικής Εταιρείας "Τέχνη" ιδρύει και διευθύνει την Κινηματογραφική Λέσχη της "Τέχνης", ένα πραγματικό σχολείο κινηματογραφικής παιδείας. Στη Λέσχη, που

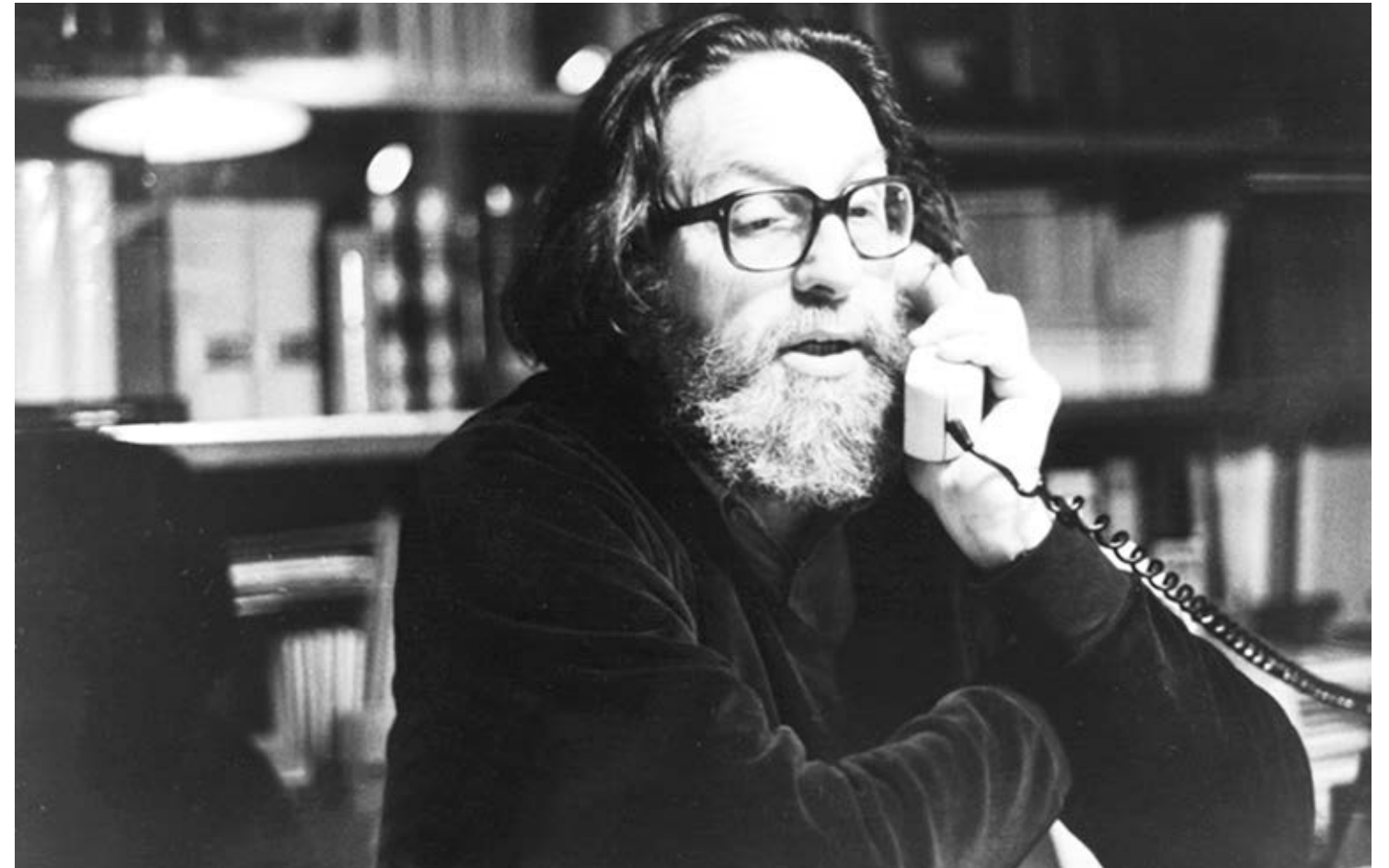
συνεργάστηκε αρχικά με την Κινηματογραφική Λέσχη Αθηνών της Αγλαΐας Μητροπούλου και αργότερα με την Ομοσπονδία Κινηματογραφικών Λεσχών του Ρούσσου Κούνδουρου, προβάλλονται συνολικά πάνω από 300 ταινίες, μοιράζονται έντυπες εισηγήσεις, προλογίζει ο ίδιος ο Ζάννας και ακολουθεί συζήτηση. Έτσι, ανοίγουν οι ορίζοντες σε μια άλλη αντιμετώπιση του σινεμά, που συγχρόνως σχεδόν με τις αντίστοιχες τάσεις στην Ευρώπη, φέρνουν σε επαφή το κοινό με ό,τι πιο προχωρημένο συνέβαινε εκείνη την εποχή στον κινηματογράφο. Είναι η εποχή που "το σινεμά των δημιουργών" δίνει μια άλλη διάσταση σε ένα κατεξοχήν λαϊκό είδος διασκέδασης.

Ο σημερινός θεατής, με τις άπειρες δυνατότητες παρακολούθησης οποιασδήποτε ταινίας επιθυμεί, είναι αδύνατον να συλλάβει το τι σή-

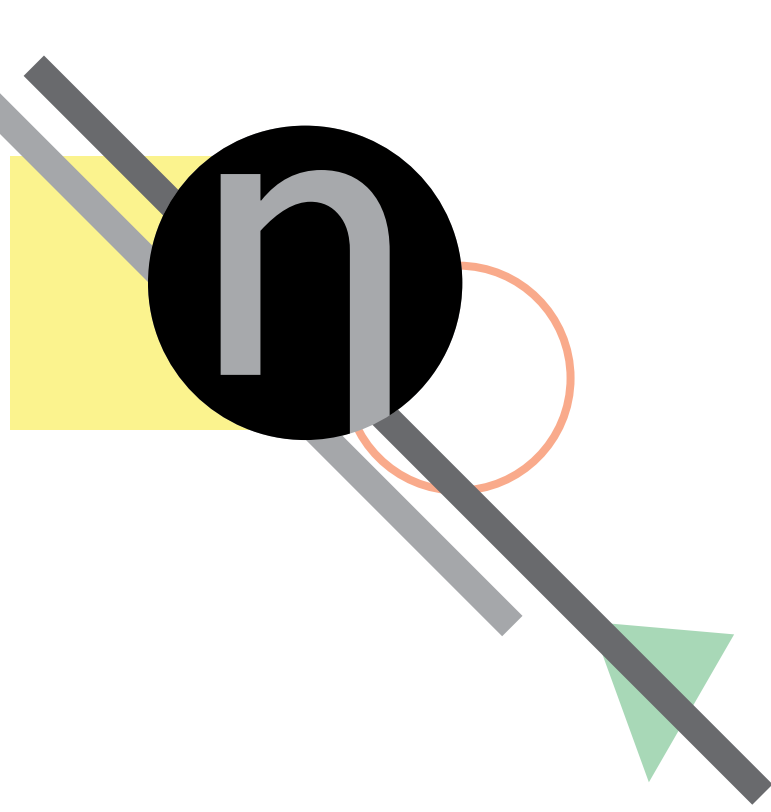
μαινε για την εποχή εκείνη αυτό το άνοιγμα και πόσο ουσιαστικά παιδευτική για το ευρύτερο κοινό ήταν αυτή η πρωτοβουλία.

Ο Παύλος Ζάννας, που σε δική του πρωτοβουλία οφείλεται η δημιουργία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 1960, συνέλαβε αυτή τη λαϊκότητα μιας τέχνης οικουμενικής και, σε συνέπεια με τη βαθύτατη δημοκρατική του συνείδηση, την οποία πλήρωσε πολύ ακριβά, κατάφερε να φέρει εις πέρας με απόλυτη επιτυχία ένα εγχείρημα, τις δυσκολίες του οποίου ίσως δεν μπορούμε να φανταστούμε σήμερα.

Πόσο επιτυχημένο, λοιπόν, ακούγεται το όνομα, όταν επανέρχεται συνεχώς στα χείλη ενός κινηματογραφόφιλου κοινού που σήμερα πια κατακλύζει τις αίθουσες του Φεστιβάλ. Και πόσο δικαιωμένο το πρόσωπο! 🎬

Επάνω: Παύλος Ζάννας
Κάτω: Ο Παύλος Ζάννας με τον Βασίλη Διαμαντόπουλο στο Ολύμπιον

Ηθοποιοί

Τα φλας αστράφτουν, η στιγμιαία λάμψη τους αντανακλά στα μεγάλα μαύρα γυαλιά της. Ένα ελαφρό μειδίαμα στα χείλη απαντά στους φωτογράφους που φωνάζουν το όνομά της. Κατρίν, Κατρίν. Κάποιοι την φωτογραφίζουν μέσα από την τζαμαρία του Ολύμπιον. Τους κοιτά λοξά. Αφήνει την εσάρπα της να κυλήσει στο χέρι καθώς περπατά προς την αίθουσα. Γεννήθηκε ντίβα και το ξέρει. Με την Κατρίν Ντενέβ το φεστιβάλ γιόρτασε τα 40ά γενέθλιά του.

Φτάνει στη Θεσσαλονίκη έχοντας χάσει τη βαλίτσα του στο αεροδρόμιο. Κρατά ένα μικρό σακίδιο πλάτης. Δεν το αποχωρίζεται από άγχος. Φτάνει στο φεστιβάλ. Πρέπει να το αφήσει κάπου για να φωτογραφηθεί. «Μπορείτε να μου το κρατήσετε; Όμως προσοχή σας παρακαλώ, εκεί έχω όλα μου τα πράγματα». Του απαντά, «μην ανησυχείτε», αρπάζω το σακίδιο και χωρίς δεύτερη σκέψη το αποθέτω στα χέρια ενός έμπιστου εθελοντή. Φρικόρει στιγμιαία. «Μην

ανησυχείτε», επαναλαμβάνω καθησυχαστικά. Χαμογελά, ζητά ένα τσιγάρο και φωτογραφίζεται ήρεμος. Ο Τζον Μάλκοβιτς δεν έχει πια άγχος, βρίσκεται σε καλά –φεστιβαλικά- χέρια.

Περιμένουν όλοι να φωτογραφηθούν με το όμορφο αγόρι της Αμοργού. Το *Απέραντο γαλάζιο* είναι χρόνια μακριά, και ο νέος που ξεπήδησε από τα γαλανά νερά του νησιού μας αποκαλύπτει έναν εαυτό που κρατά για τον εαυτό του. Έναν βαθιά φιλοσοφημένο ηθοποιό, με πολιτική σκέψη, κοινωνικό προβληματισμό, αναζητήσεις. Κανένα στερεότυπο δεν τον άγγιξε, κανένα καλούπι δεν τον χώρεσε. Μεταμορφώνεται μπροστά στον φακό και ήρεμα, πίσω από αυτόν, μεταδίδει ανθρωπιά και ευαισθησία. Ο Ζαν Μαρκ Μπαρ κέρδισε πέρυσι τις καρδιές όλων στη Θεσσαλονίκη.

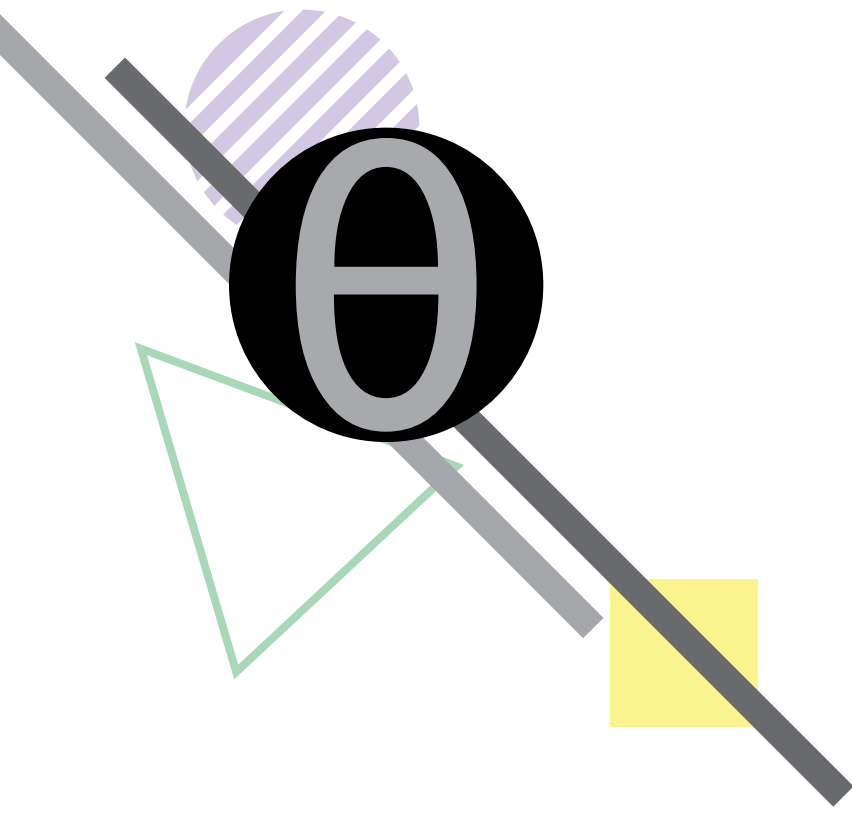
Ντουέτο ήρμης δύναμης χτύπησε το 2007 στο Ολύμπιον. Κρις Κούπερ και Ντέιβιντ Στράδερν. Φίλοι αγαπημένοι και μέλη της κινηματογραφικής οικογένειας του Τζον Σέιλς, με τον

οποίον ήρθαν μαζί στη Θεσσαλονίκη, οι δυο ηθοποιοί, χαμηλότονοι, ζεστοί, άφησαν πίσω τους το σκληρό αμερικανικό ανταγωνιστικό τοπίο και μοιράστηκαν με τους θεατές όλα όσα τους καθοδηγούν. Όπως ο κανόνας τρία -ένα του Κρις Κούπερ. Τι σημαίνει; Πως γυρίζει «τρεις ταινίες για την καρδιά και μία για τα λεφτά».

Από κοντά το πρόσωπό του είναι φωτεινό, γλυκό. Καμία σχέση με τα αδρά χαρακτηριστικά που υπερτονίζονται απ' τον φακό, δίνοντάς του αυτή την σκληρή όψη, με την οποία καίρονται να δουλεύουν οι σκηνοθέτες. Βρίσκεται στο φεστιβάλ με αφορμή τη *Σκόνη του χρόνου* του Θόδωρου Αγγελόπουλου. «Ήθελα να γίνω πλάσμα του Τεό», εξομολογείται ο Γουίλεμ Νταφόε. Μιλά για το *Πλατούν*, τον *Τελευταίο πειρασμό*, τον *Λιντς*, τον *Σκορσέζε*. Ταπεινά κι όμορφα σα να μιλά σε φίλους. Κι ας βρίσκεται στα σκαλοπάτια του Ολύμπιον ανάμεσα σε ένα πλήθος άγνωστων ανθρώπων. 🍷

Από πάνω αριστερά: Τζον Μάλκοβιτς, Θόδωρος Αγγελόπουλος και Γουίλεμ Νταφόε, Ζαν Μαρκ Μπαρ, Κατρίν Ντενέβ

Θεσσαλονίκη

Διαμορφώνουμε τα κτίριά μας και στη συνέχεια τα κτίρια διαμορφώνουν εμάς
Ούϊνστον Τσώρτσιλ, 1943

Πώς αλλάζει μια πλατεία τη φυσιογνωμία μιας πόλης; Πώς αλλάζει ένα κτίριο τη φυσιογνωμία μιας πόλης και πως καθορίζει τη ζωή των πολιτών της;

«Ζωγραφισμένη» από τον διάσημο αρχιτέκτονα Ερνέστο Εμπράρ, η πλατεία Αριστοτέλους είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της Θεσσαλονίκης εδώ και έναν αιώνα.

Τα πρόσωπά της πλατείας στο πέρασμα των χρόνων πολλά. Μεταπολεμικά, ένας ειδικός χώρος με ζαχαροπλαστεία, ταβερνάκια, πέντε (!) θερινά σινεμά. Με θέα στη θάλασσα και τον Όλυμπο από τη μία πλευρά, την Άνω Πόλη και το δάσος του Σείχ Σου από την άλλη. Από τη δεκαετία του 1980, μια πλατεία για μεγάλες συγκεντρώσεις, που διαμόρφωναν πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις, πολύβουες συναυλίες, πρωτοχρονιάτικες φιέστες. Σήμερα μια πλατεία ζωντανή, γεμάτη κόσμο, κίνηση,

δράσεις, πολυσυζητημένους στολισμούς, καφέ και μια μεγάλη πληγή... τα τραπεζοκαθίσματα, την κατάληψη του δημόσιου χώρου.

Σημείο κατατεθέν της πλατείας, από το τέλος της δεκαετίας του 1950, ένα κτίριο: το Ολύμπιον. Πότε ένα κτίριο διαμορφώνει τη φυσιογνωμία μιας πόλης; Όταν στο κτίριο ζουν, αναπνέουν, ερωτεύονται, δημιουργούν, διασκεδάζουν, συγκινούνται οι κάτοικοι της πόλης αυτής.

Σεπτέμβρης 1960, 1η Εβδομάς Ελληνικού Κινηματογράφου. Η λάμψη μοναδική. Από το Ολύμπιον διακινείται σε όλη τη Θεσσαλονίκη: πρωταγωνιστές του κινηματογράφου, άνθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών, κοσμικά καλέσματα, χοροεσπερίδες, βεγγέρες, συζητήσεις.

Οκτώβρης 1998. Το Ολύμπιον είναι πλέον η μόνιμη έδρα, φυσική και ιστορική, του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Στις αίθουσές του διεξάγονται οι δυο ετήσιες διοργανώσεις

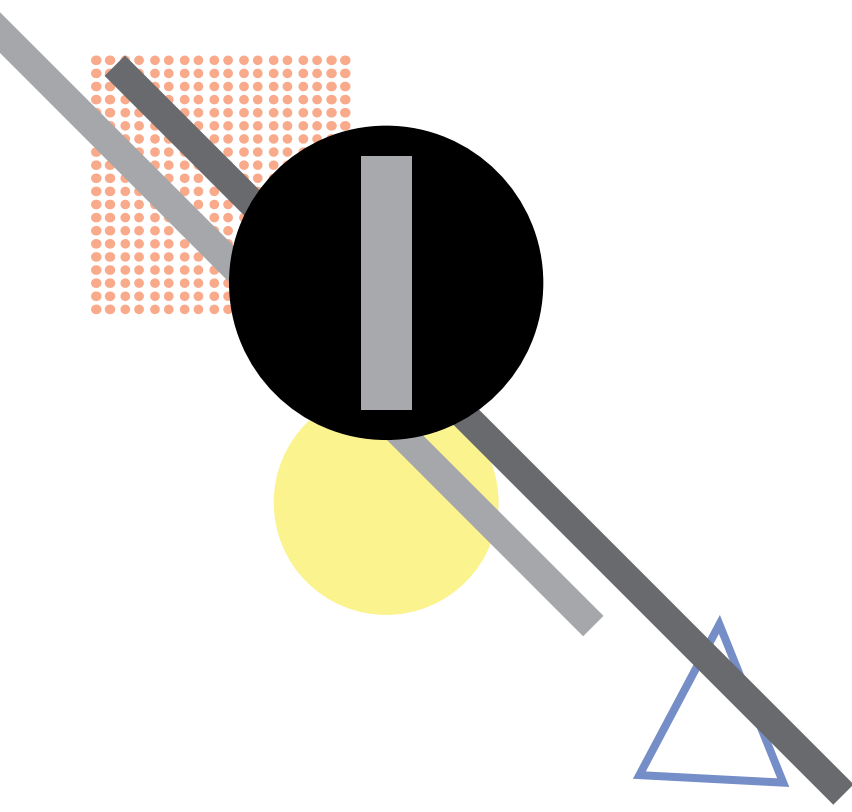
του, το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ.

Ιούλιος 2018. Το Ολύμπιον είναι ζωντανό 365 μέρες τον χρόνο. Εξήντα χρόνια μετά η κινηματογραφική μέθεξη που προσφέρει είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της Θεσσαλονίκης.

Εσείς μπορείτε να θυμηθείτε τι είναι αυτό που σας έφερε την πρώτη φορά εδώ; Τι σας φέρνει κάθε φορά στο Ολύμπιον; Ποιο Φεστιβάλ, ποια ταινία, ποια εκδήλωση; Θυμάστε την πρώτη φορά που χειροκροτήσατε όρθιοι τον αγαπημένο σας σκηνοθέτη; Την πρώτη ταινία που σας συγκίνησε στον Ζάννα; Το πρώτο ραντεβού που δώσατε στις καμάρες; Το ηλιοβασίλεμα στο Δωμάτιο με Θέα; Την κουβέντα στο Πράσινο Δωμάτιο μετά την προβολή; Τον Βαρδάρη που σας «άρπαξε» ξαφνικά μόλις βγήκατε από τη ζεστή αίθουσα, εκεί κοντά στα μεσάνυχτα; 🎬

Νυχτερινό Ολύμπιον

Θυμόμαστε όλοι ότι ο Τζέιμς Στιούαρτ, στο διαχρονικό αριστούργημα του Άλφρεντ Χίτσκοκ, *Ο δεσμώτης του ιλιγγίου*, ήθελε να μεταμορφώσει μια γυναίκα στην νεκρή (έτσι νόμιζε τουλάχιστον) ερωμένη του, τον «θάνατο» της οποίας ήταν αδύνατο να ξεπεράσει. Η παλιά και η νέα ερωμένη, ήταν το ίδιο πρόσωπο, αλλά αυτό που είχε ιδιαίτερη σημασία ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Χίτσκοκ μάς έλεγε πως όταν ερωτευόμαστε, δεν κάνουμε τίποτα άλλο απ' το να επιδιώκουμε με όλες μας τις δυνάμεις μια «πλαστοπροσωπία». Μεταμορφώνουμε κάθε νέο αντικείμενο της επιθυμίας, σύμφωνα μ' ένα αρχικό πρότυπο. Ο «ιλιγγος» στην ταινία του σπουδαίου δημιουργού, δεν προκαλείται απ' τον φόβο του μεγάλου ύψους: έρχεται σαν αποτέλεσμα της διαπίστωσης ότι, κάθε φορά

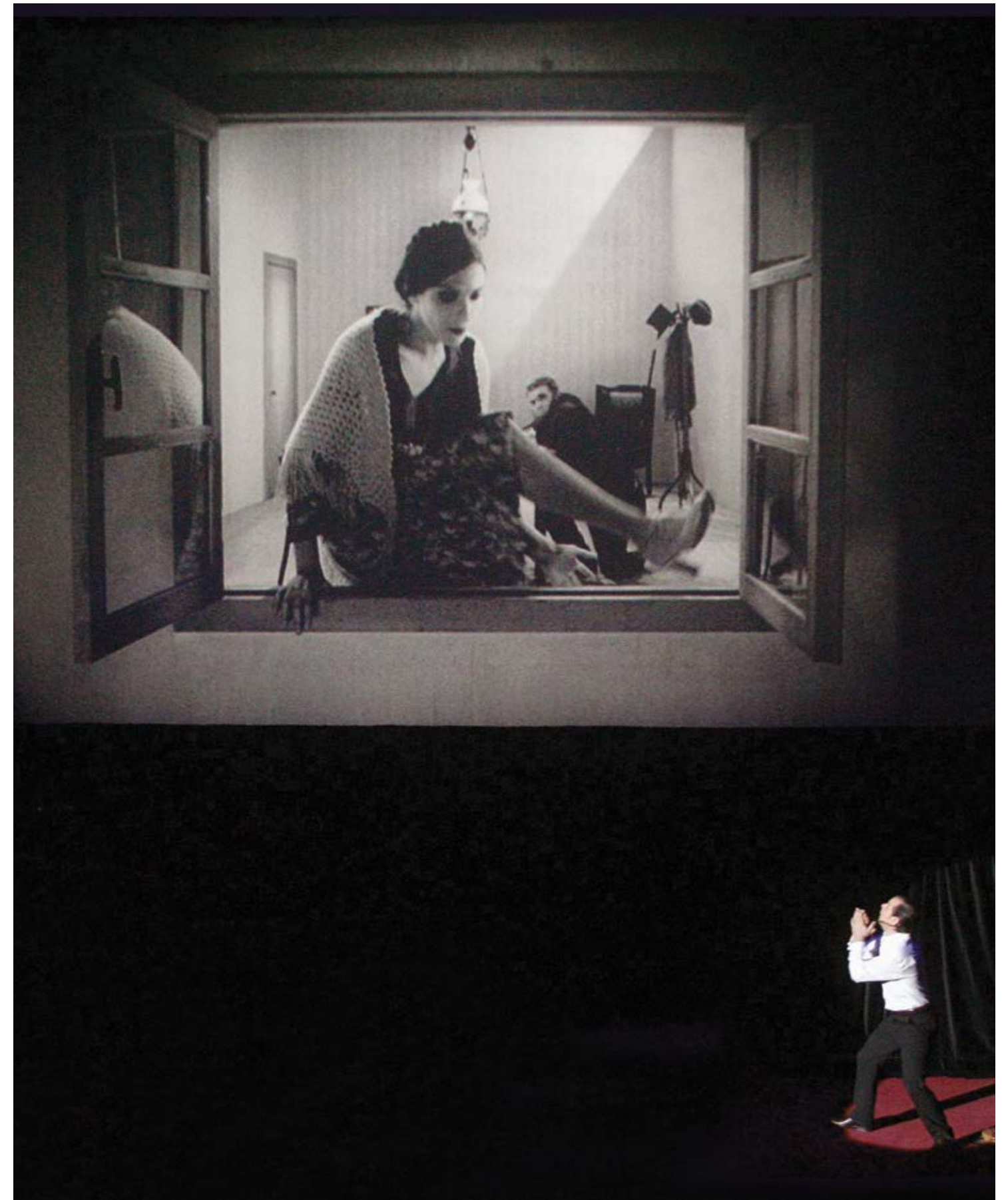
που ερωτευόμαστε, είμαστε έτοιμοι να ξαναπέσουμε σε μια άβυσσο ακατανόητων συμβόλων και φετίχ (όπως ο θρυλικός κόσμος της Κιμ Νόβακ), που ωστόσο όλα βρίσκουν την ερμηνεία τους στις πιο απόμερες γωνίες της ψυχής μας.

Κι ο κινηματογράφος ως τέχνη, τι άλλο κάνει απ' το να μας πετάει, ξανά και ξανά, με κάθε νέα προβολή, σ' αυτή τη δίνη των εικόνων, που η καθεμιά τους κυοφορεί μια ανεξίτηλη αλήθεια για τον εαυτό μας; Μπαίνουμε στην αίθουσα με την ίδια πάντα αόριστη ελπίδα να ερωτευτούμε πάλι ένα μεταμορφωμένο είδωλο του αρχετυπικού αντικειμένου του πόθου (η πρώτη ταινία που μας συγκλόνησε στο σινεμά, χωρίς να το συνειδητοποιούμε, καθοδηγεί την αναζήτησή μας, κινώντας τα νήματα στο ασυνείδητο), και τον ίδιο πάντα αφηρημένο φόβο της

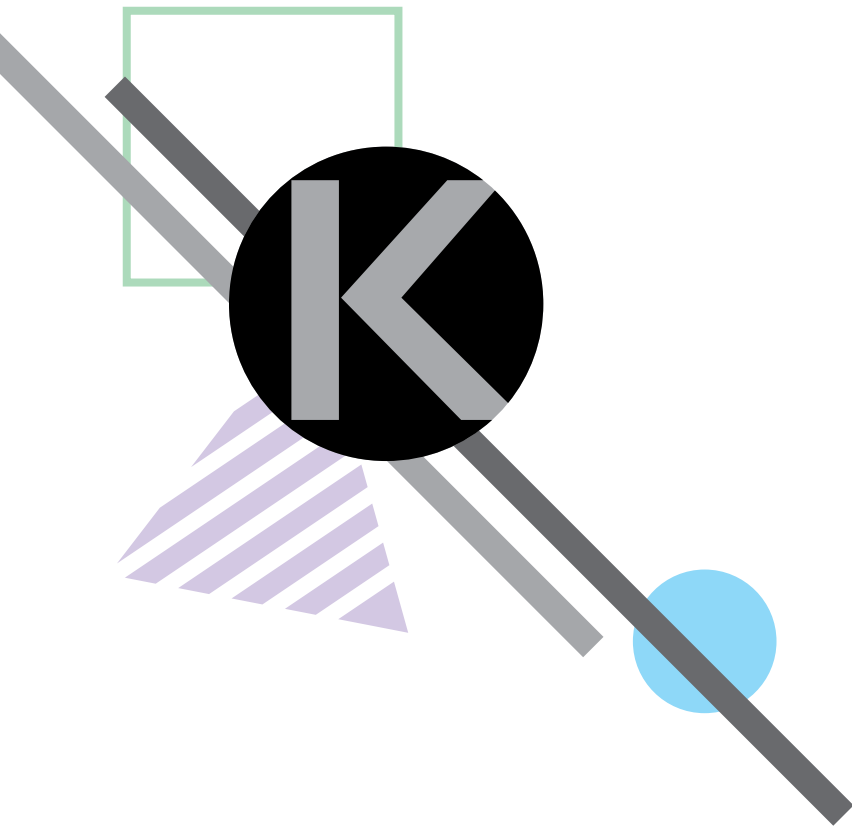
Ίλιγγος

διάψευσης. Το σινεμά είναι αυτός ο ίλιγγος που αέναα έρχεται και φεύγει, προκαλώντας μας να κοιτάξουμε βαθιά μέσα στην άβυσσο των συμβόλων και των φετίχ, των πολυπρισματικών αντικειμένων και των ιριδισμών τους, κι εμείς δεν είμαστε παρά εκείνοι οι δεσμώτες που με κάθε νέα ευκαιρία, αντιμετωπίζουν την υψοφοβία τους μ' ένα κράμα ηδονής και ανησυχίας. «Film lovers are sick people», έλεγε ο Τρυφώ.

Στο Ολύμπιον, μπήκαμε πολλές φορές -και θα ξαναμπούμε άλλες τόσες- προκειμένου να ψάξουμε τον κόσμο της Κιμ Νόβακ (που για τον καθένα είναι κάτι διαφορετικό), κι αν δεν τον βρούμε, να τον δημιουργήσουμε. Η αίθουσα είναι πάντα εκεί, έτοιμη να μας υπενθυμίσει ότι παραμένουμε «στοιχειωμένοι» απ' το πρωταρχικό αντικείμενο της επιθυμίας: το ίδιο το σινεμά. 🎬

Στιγμιότυπο από την τελετή έναρξης του 47ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 2006 στο Ολύμπιον

Κινηματογράφος

Το Ολύμπιον αναπνέει καλό κινηματογράφο όπως εμείς αναπνέουμε οξυγόνο. Και χάρη σ' αυτή την ιδιαιτερότητα του «αναπνευστικού» του συστήματος, κι η ψυχή η δική μας αναπνέει περισσότερο και πιο ελεύθερα.

Ο κινηματογράφος είναι ο λόγος ύπαρξης του Ολύμπιον, ο λόγος ύπαρξης του φεστιβάλ. Ο κινηματογράφος, βέβαια, θα αντιτείνει κάποιος είναι ο λόγος ύπαρξης οποιασδήποτε αίθουσας προβολής στα μήκη και τα πλάτη του κόσμου. Σωστά. Στο Ολύμπιον, όμως, το ζήτημα δεν είναι και δεν ήταν ποτέ, απλώς και μόνο η προβολή κάποιων ποιοτικών ταινιών. Ως έδρα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το Ολύμπιον έγινε, μέσα στα χρόνια, κάτι περισσότερο: τόπος διεξαγωγής των ιερών κινηματογραφικών μυστηρίων, με μύστες και ιερούργους, σκηνοθέτες, παραγωγούς, ηθοποιούς, σεναριογράφους,

κριτικούς κινηματογράφου, ανθρώπους του καλλιτεχνικού χώρου ευρύτερα και, φυσικά, κινηματογραφόφιλους. Όλοι αυτοί συναντιούνται μέσω του σινεμά και για το σινεμά. Και ξέρουμε πολύ καλά ότι η τέχνη είναι, πρωτίστως, μια καθαγιασμένη αφορμή για να γνωριστούμε.

Ως η τέχνη εκείνη που εγκολπώνεται όλες τις άλλες και «μεταφράζει» στη γλώσσα της τις γλώσσες όλων των άλλων, ο κινηματογράφος είναι μια ιδεατή (πολλοί θα έλεγαν, «ονειρική») περιοχική συνθέσεων, ζυμώσεων, αλληλεπιδράσεων και ανταλλαγών, και σ' αυτό βρίσκουμε άλλο ένα κοινό με το Ολύμπιον, το οποίο, επίσης, με τον τρόπο του ευνοεί τις παραπάνω διαδικασίες.

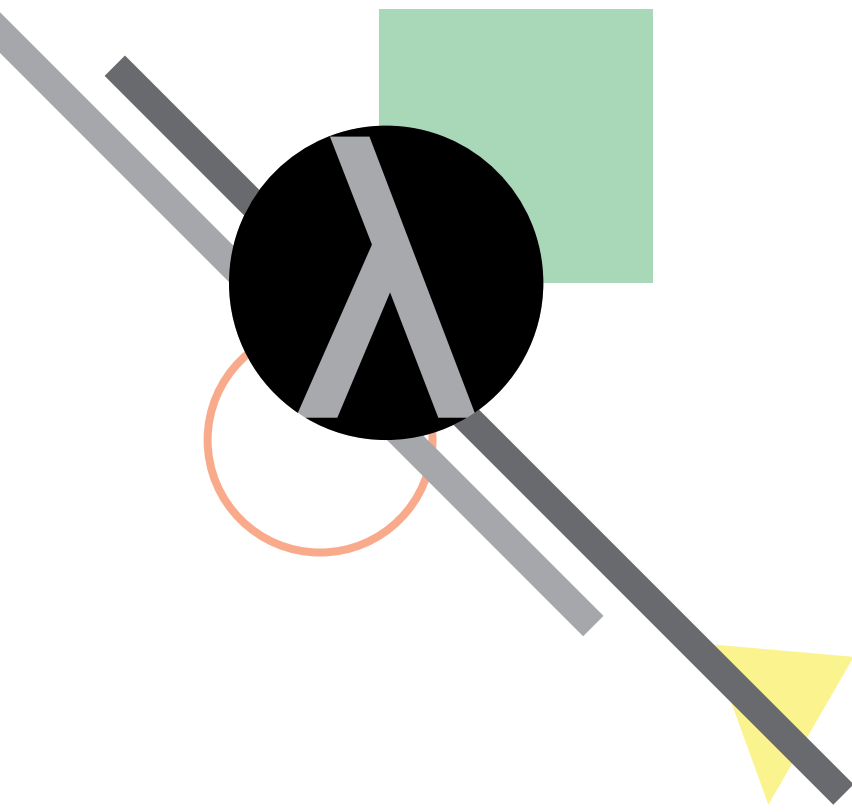
Απ' το Ολύμπιον, ο Θόδωρος Αγγελόπουλος χαρίζει το μέλλον του κινηματογράφου σε μια νέα γενιά («Το μέλλον, τώρα, ανήκει σε μια τελείως νέα γενιά. Εμείς, όλοι μας, ό,τι είπαμε,

είπαμε, ό,τι δώσαμε, δώσαμε.»): ο Σταύρος Τσιώλης αναφερόμενος χιουμοριστικά στο πιο πρόσφατο φιλμ του, *Γυναίκες που πέρασατε από 'δω* λέει στο κοινό: «Αν σας αρέσει η ταινία, θα τη συζητήσουμε, αν όχι, δεν πειράζει, θα ελευθερώσουμε την αίθουσα και θα ξαλαφρώσουμε το πρόγραμμα του Ορέστη Ανδρεαδάκη»· ο Παντελής Βούλγαρης διαπιστώνει για ποιον λόγο κάνει ταινίες («Γιατί κάνουμε αυτές τις ταινίες; Για την ανάσα σας, για τη συγκίνησή σας, για μια κουβέντα που μπορείτε να κάνετε μετά την προβολή»).

Και οι τρεις κατανοούν, με δηλώσεις σαν τις παραπάνω, ότι το Ολύμπιον δεν είναι απλά ένα μέρος που προβάλλονται ταινίες: είναι ο τόπος της ζώσας ζωής του κινηματογράφου και των ανθρώπων που τον θεωρούν ουσιαστικό κομμάτι της δικής τους. 🎬

Ολύμπιον, αίθουσα και κλιμακοστάσιο

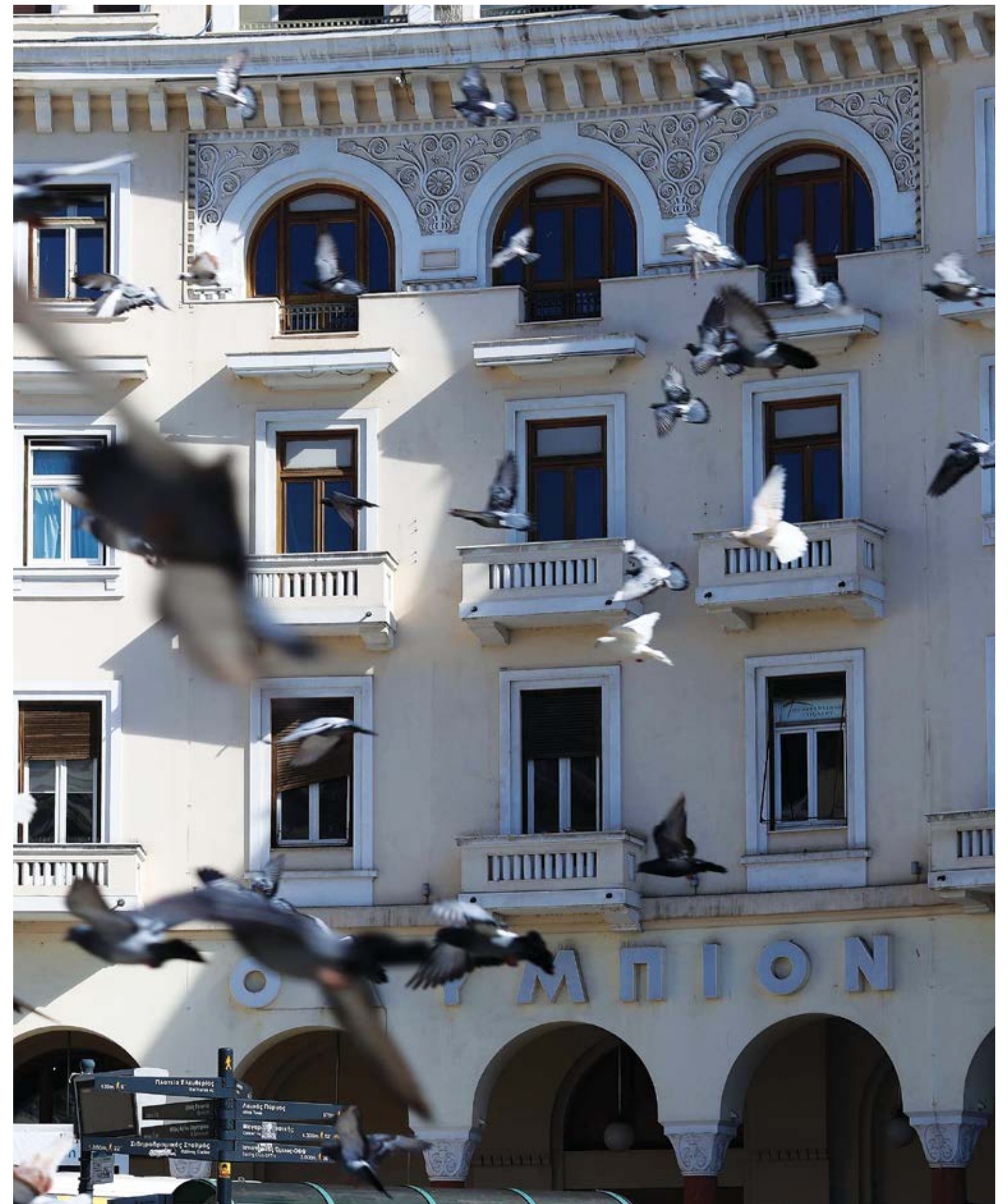
Λογοκρισία

Η λογοκρισία στο σινεμά, δεν είναι κάτι άγνωστο. Όπως και κάθε άλλη σημαντική μορφή τέχνης, που -φύσει και θέσει- οφείλει να «ενοχλεί» την εκάστοτε εξουσία και να την ξεβουλεύει, έτσι κι ο κινηματογράφος, έχει βρεθεί πολλές φορές απέναντι σε κοινωνικοπολιτικές καταστάσεις πραγμάτων, που θέλησαν να τον φιμώσουν. Το σινεμά είναι, ούτως ή άλλως, μια τέχνη επαναστατική γιατί μιλάει κατευθείαν στο μύχιο κέντρο μας, παρακάμπτει με τεράστια ευκολία τις άμυνες και τις αντιστάσεις του λογικού και, όπως η ποίηση, επικοινωνεί με τη βαθύτερη αλήθεια μας, με τρόπο άμεσο και επιτακτικό: αυτό τον έχει καταστήσει, πολλές φορές, «επικίνδυνο» και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που επιδίωξαν να περιορίσουν τη δύναμή του με απαγορεύσεις διαφόρων ειδών.

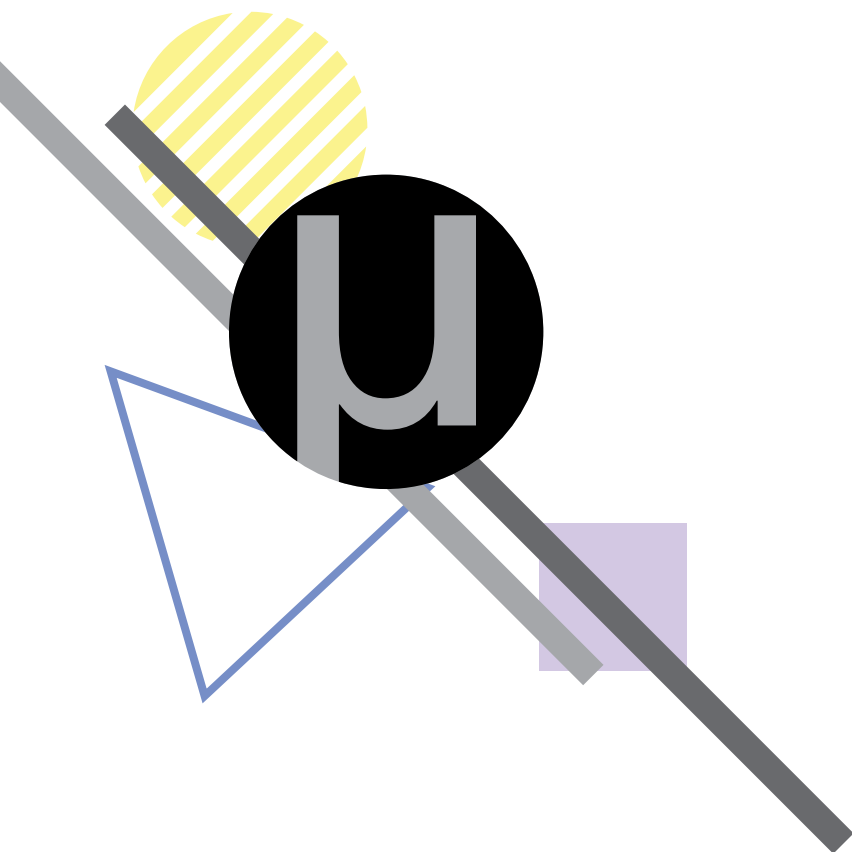
Στο Ολύμπιον, όμως, απ' τη στιγμή της λειτουργίας του κι έπειτα, η λογοκρισία υπήρξε μια άγνωστη έννοια. Ή, για να το πούμε διαφορετικά, υπήρξε μια έννοια που δεν έγινε ανεκτή και πολεμήθηκε με κάθε δυνατό μέσο. Από την συνειδητή επιλογή προβολής λογοκριμένων ταινιών στην αυθεντική μορφή τους, μέχρι την γενική προσπάθεια παρουσίασης των έργων εκείνων που, για τον έναν ή τον άλλο λόγο, έγιναν αντικείμενο έριδας και ενόχλησαν την καθεστηκυία τάξη, στην αίθουσα αυτή η λογοκρισία δεν ήταν και δεν είναι καλοδεχούμενη. Τα κινηματογραφικά έργα που προβάλλονται στο Ολύμπιον, ακόμα κι όταν δεν έχουν υποστεί άμεσα κάποιου είδους λογοκρισία, την αντιμάχονται.

Ο κινηματογράφος δεν μπορεί να λογοκριθεί περισσότερο από όσο μπορεί να λογοκριθεί

ένα όνειρο. Κι όμως, από τον Φρόντ κι έπειτα, όλος ο κόσμος ξέρει πως και τα όνειρα λογοκρίνονται -ή μάλλον, δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να λογοκρίνονται. Είναι, επίσης, αλήθεια όμως ότι στα όνειρα είμαστε περισσότερο ελεύθεροι απ' ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή της ζωής μας (ο Μπρετόν έλεγε πως δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην είναι μηδενιστής και αναρχικός όταν ονειρεύεται). Το σινεμά, η κατ' εξοχήν τέχνη των ονείρων, ισορροπεί διαρκώς σ' αυτό το λεπτό σχοινί που τεντώνεται ανάμεσα στην απαγόρευση και την ελευθερία. Σ' αυτή την αιώνια μάχη, η αίθουσα του Ολύμπιον βρίσκεται, με όλες της τις δυνάμεις, συντεταγμένη αποφασιστικά με την πλευρά της δεύτερης. Κι όσο θα υπάρχει κινηματογράφος, όσο δηλαδή θα συνεχίζεται αυτός ο πόλεμος, δεν θα εγκαταλείψει τη θέση της. 🎬

Ολύμπιον, λεπτομέρεια

Μυστικά

Περνάς την γυάλινη δίφυλλη πόρτα, διασχιζεις το φουαγιέ, μπαίνεις στο Ολύμπιον. Κάθεσαι στις κομψές κόκκινες καρέκλες, περιμένεις να ξεκινήσει η ταινία. Σηκώνεις τα μάτια σου ψηλά, στην οροφή. Υπάρχει κάτι που δεν βλέπεις. Πίσω από τον διάκοσμο είναι οι γραδελάδες, που αιωρούνται πάνω από την αίθουσα, γεμάτες φώτα, προβολείς και ηχεία. Μια χαραμάδα από ψηλά στην οθόνη, τη σκηνή, τις θέσεις.

Ανεβαίνεις την κεντρική σκάλα. Αριστερά σου, αφίσες μιας άλλης εποχής, που στόλιζαν μισό αιώνα πριν μαρκίζες κινηματογράφων, ξαναβρίσκουν τον φυσικό τους χώρο – την κινηματογραφική αίθουσα.

Ο πόλεμος των κουμπιών – με πρωταγωνιστές 100 πιτσιρικούς. Πίσω από την εντυπωσιακή αφίσα της HELLAFI στον πρώτο όροφο είναι το θεωρείο του Ολύμπιον. Ποιοι έχουν περάσει από αυτές τις θέσεις; Κατίνα Παξινού, Ίλια Λιβυκού, Πέτρος Φυσσούν, Φιλοποίμη Φίνος; Και

αργότερα, Φέι Ντάναγουέι, Θόδωρος Αγγελόπουλος, Γκόραν Πασκάλιεβιτς, και πόσοι άλλοι.

Στον τρίτο όροφο, η πόρτα ανοίγει για να αποκαλύψει μια αναπάντεχη παρέα: δυο μηχανές προβολής, μια Ι6άρα και μια 35άρα και δίπλα τους έναν ψηφιακό προβολέα, μια μουβιόλα, μια αρολέζα - κολέζα, μερικά κομμάτια σελιλόιντ και... η θέα στην αίθουσα. Από εδώ, από το προβολείο, ξεκινά η μαγεία του σινεμά. Κάποτε μια στριφογυριστή, μεταλλική σκάλα οδηγούσε στον τέταρτο όροφο, εκεί που σήμερα είναι η καμπίνα των μεταφραστών. Τώρα, ο χώρος έχει τη δική του είσοδο, δίπλα στην αφίσα με το πορτρέτο του Αλέν Ντελόν.

Όροφος πέμπτος. Φαίδρα. Δίπλα στην αφίσα με τη Μελίνα Μερκούρη και τον Άντονη Πέρκινς υπάρχει μια πόρτα. Ο θρύλος λέει ότι οδηγεί στο διπλανό κτίριο, επί της οδού Αριστοτέλους. Μπαίνεις στην αίθουσα Παύλος Ζάννας. Αν κοιτάξεις ψηλά η στολισμένη

οροφή μπορεί να σου ψιθυρίσει τα μυστικά του παλαιού θεάτρου Χατζώκου. Χτίστηκε το 1967 στην ταράτσα του Ολύμπιον, είχε κινητή οροφή που το έκανε θερινό και χειμερινό ταυτόχρονα. Μάλιστα, είχε και διαφορετικά καθίσματα για κάθε εποχή!

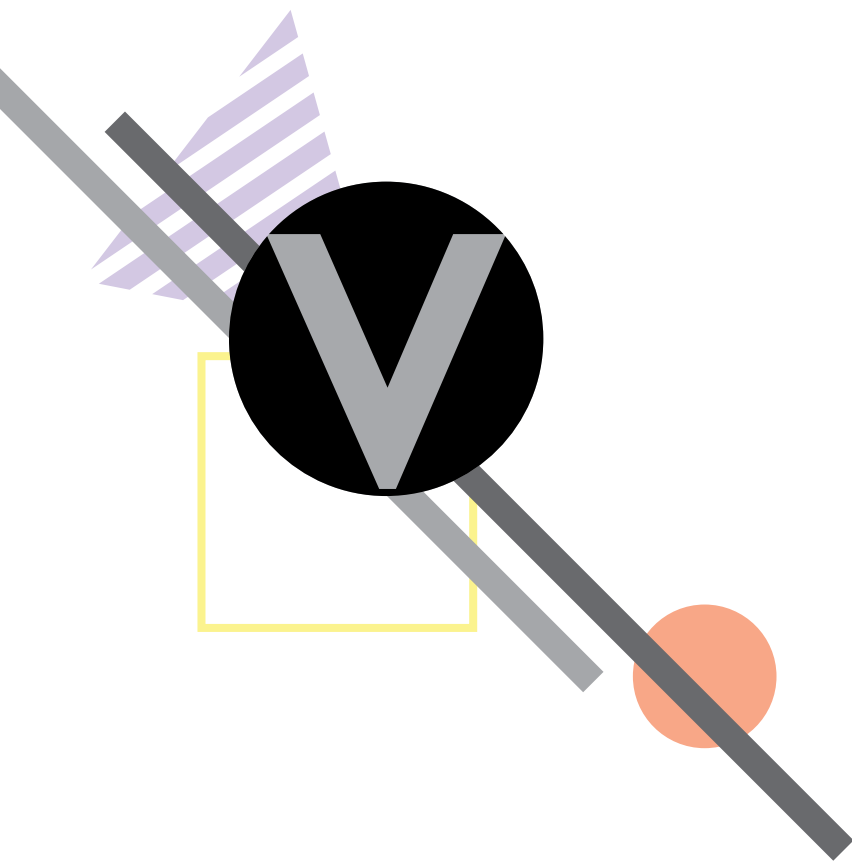
Τίποτα δεν έχεις δει, αν δεν μεις στο τούνελ. Δαιδαλώδες, με σκάλες σε διάφορα επίπεδα που μοιάζουν να μην ανταμώνουν πουθενά. Που είναι όμως;

Πόσα μυστικά μπορεί να κρύβει ένα κτίριο; Πόσα κρυφά περάσματα, πόσα δωμάτια, πόσες σκάλες; Πίσω και πέρα από τη νεοκλασική ομορφιά του Ολύμπιον και τη λάμψη των τελετών, πίσω και πέρα από τα γεμάτα κόσμο φουαγιέ, τις προβολές, το Δωμάτιο με Θέα και το Πράσινο Δωμάτιο, μακριά από τα μάτια των θεατών, το Ολύμπιον είναι ένα από τα πιο σύνθετα κτίρια της πόλης, ένας χώρος γεμάτος μυστικά. 🎬

Επάνω και κάτω αριστερά: Κλιμακοστάσιο Ολύμπιον

Κάτω δεξιά: Το παλιό θέατρο Χατζώκου, στην ίδια θέση που λειτουργεί σήμερα η αίθουσα Παύλος Ζάννας (φωτό από αρχείο θεάτρου Χατζώκου)

Ντοκιμαντέρ

Το Ολύμπιον είναι το σπίτι του Ντοκιμαντέρ. Σ' αυτό ξεκίνησε, το πρωτοποριακό για την εποχή, εγχείρημα του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, που οραματίστηκε και υλοποίησε ο Δημήτρης Εϊπίδης, με την προβολή ταινιών που πρότειναν μια διαφορετική προσέγγιση του κινηματογράφου τεκμηρίωσης. Στις αίθουσές του, Ολύμπιον και Παύλος Ζάννας, αναδείχθηκε η τέχνη του ντοκιμαντέρ, αντιτάσσοντας, στην κυρίαρχη τηλεοπτική και δημοσιογραφική αντίληψη που επικρατούσε στη χώρα για το είδος, την κινηματογραφική γλώσσα και το καλλιτεχνικό βλέμμα του δημιουργού. Στις αίθουσές του, καλλιεργήθηκε μια άλλη πραγματικότητα για το ντοκιμαντέρ, η οποία γρήγορα κέρδισε τις συνειδήσεις των θεατών καθιστώντας το ισάξιο του κινηματογράφου μυθοπλασίας.

Το Ολύμπιον είναι έτσι άρρηκτα συνδεδεμένο με το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, δηλαδή, με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του

είδους. Κατ' αρχάς με τις προβολές των σημαντικότερων νέων ταινιών και τα αναδρομικά αφιερώματα που προσφέρουν τη δυνατότητα στους θεατές να εντρυφήσουν σ' αυτό και να γνωρίσουν τους σπουδαιότερους δημιουργούς ντοκιμαντέρ μέσα από τις παρουσιάσεις και τις συζητήσεις για τις ταινίες τους και το έργο τους. Στην διάρκεια της εικοσάχρονης διαδρομής του, έχουν παραβρεθεί στα γραφεία, στους διαδρόμους και στις αίθουσες του, προσωπικότητες που άφησαν ανεξίτηλο το στίγμα τους στο είδος: Άλμπερτ Μείζελς, Πήτερ Ουιντόνικ, Χέντι Χόνιγκμαν, Στέφαν Γιαρλ, Πίργιο Χονκασάλο, Κιμ Λοντζινότο, Μπάρμπαρα Κόπλ, Τζον Άλπερτ, Τζο Μπέρλιντζερ και Μπρους Σινόφσκι, Σεργκέι Λοζνίτσα, Εγιάλ Σιβάν, Νικολά Φιλιμπέρ, Βίταλι Μάνσκι, Μαρκ Κάζινς, για να αναφέρω μερικούς.

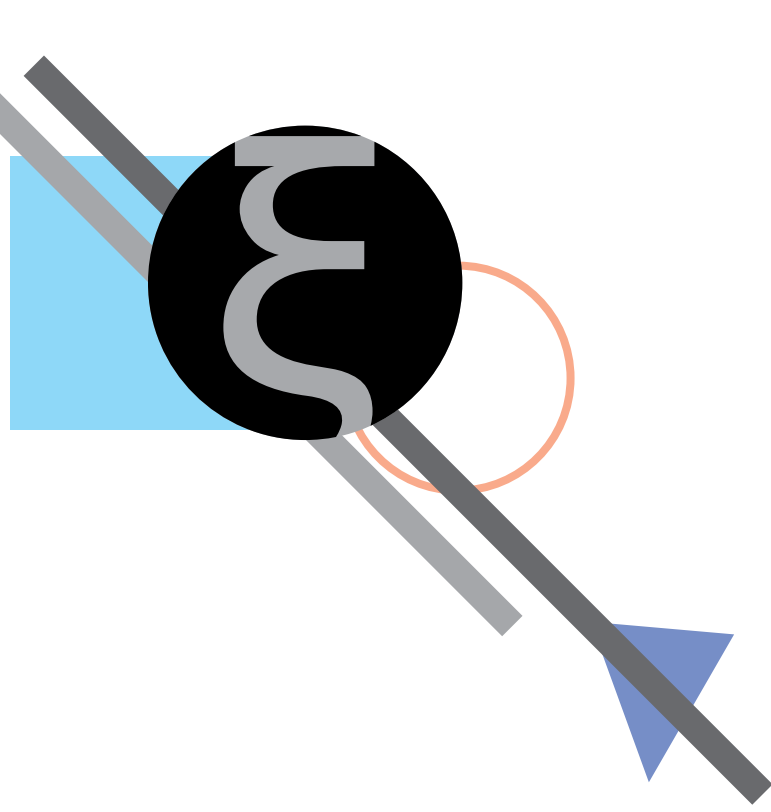
Παράλληλα, μια σειρά δραστηριοτήτων που αναδεικνύουν το εορταστικό και εκπαιδευτικό πνεύμα του Φεστιβάλ έχουν λάβει χώρα εκεί: οι

τελετές έναρξης και λήξης αλλά και ειδικές εκδηλώσεις, όπως οι τηλεδιασκέψεις με τον Νόαμ Τσόμσκι και τον Μιχάλη Δερτούζο· masterclass, ανοικτές συζητήσεις, εργαστήρια του EDN – του κορυφαίου ευρωπαϊκού δικτύου ντοκιμαντέρ που επιλέγει το Φεστιβάλ για να φέρει δράσεις που θα συνεισφέρουν στο μέλλον του ντοκιμαντέρ -, τιμητικές εκδηλώσεις, παρουσιάσεις βιβλίων (στον Παύλο Ζάννα)· εκθέσεις φωτογραφίας (Ζακ Ντιφρέν), κοκτέιλ αλλά και αυθόρμητα χόμπι στον 5ο όροφο ή έξω από το Ολύμπιον (πέρα από τα σινεφίλ πηγαδάκια, θυμίζω τα κλαρίνα και το τσίπουρο ή τα αυτοσχέδια χορευτικά μετά τη προβολή ταινιών)· συζητήσεις των σκηνοθετών στα πλαίσια του Just Talking, αλλά και των θεατών στο Δωμάτιο με Θέα· συνεντεύξεις Τύπου στο Πράσινο Δωμάτιο.

Όλα τα παραπάνω καθιστούν το Ολύμπιον ένα κτίριο σύμβολο για το ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα. .

Επάνω αριστερά: Η Κιμ Λοντζινότο παραλαμβάνει τιμητικό βραβείο στο 8ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης
Επάνω δεξιά: Η Μπάρμπαρα Κόπλ στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ το 2007
Κάτω: Η Πίριο Χονκασάλο βραβεύεται στο 7ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Ξάγρυπνοι

Στο Ξάγρυπνος στο Σιάτλ της Νόρα Εφρον, μια από τις πιο αγαπημένες ρομαντικές κομεντί του σύγχρονου αμερικάνικου σινεμά, ο Τομ Χανκς και η Μεγκ Ράιαν, ερωτεύονται μέσα από την μαγεία του νυχτερινού ραδιοφώνου τις ώρες που ο υπόλοιπος κόσμος ησυχάζει και που οι ώρες μικραίνουν στον δρόμο προς το ξημέρωμα.

Λίγο πιο μακριά από το Σιάτλ, συγκεκριμένα στην Θεσσαλονίκη, δεν είναι λίγες οι φορές που το Ολύμπιον μας έβαλε στον δικό του χρόνο, κρατώντας μας ξάγρυπνους όχι απλά μέχρι το τέλος της βραδινής προβολής, μα πολύ πιο βαθιά μέσα στη νύκτα, συχνά μέχρι το πρωί. Συντονισμένοι όχι στην μουσική ή τις κουβέντες ενός ραδιοφώνου, μα στις εικόνες της οθόνης, στην αίθουσα του Ολύμπιον έχουμε περάσει μερικές

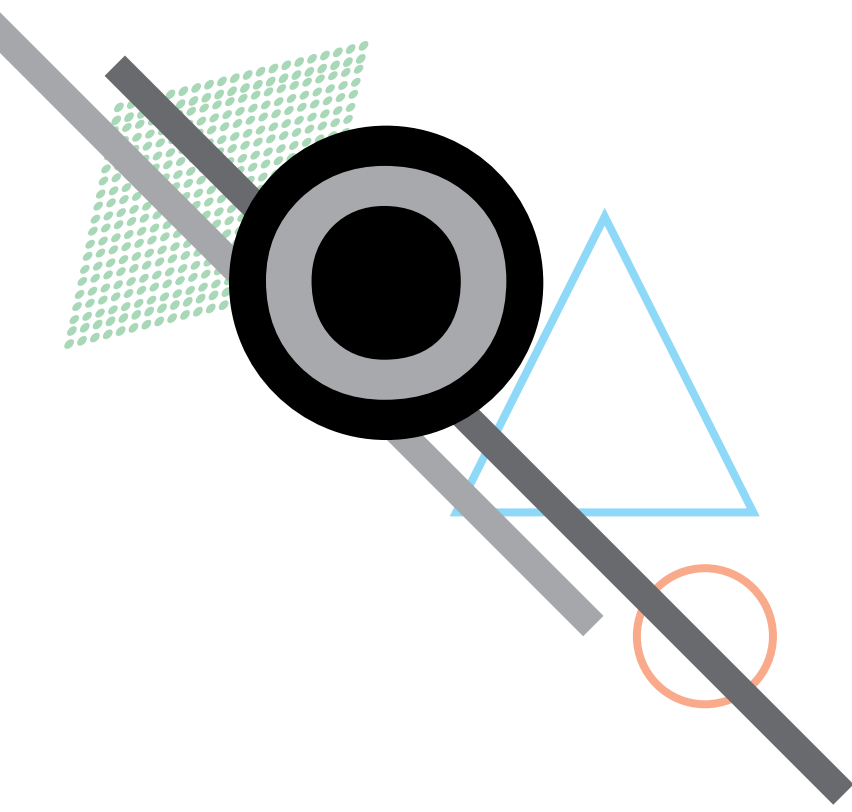
αξέχαστες νύκτες είτε με κινηματογραφικούς μαραθώνιους είτε βλέποντας την απονομή των Όσκαρ, είτε τρομάζοντας και αναπηδώντας στην καρέκλα μας σε μεταμεσονύκτιες προβολές. Στην διάρκεια του φεστιβάλ ούτως ή άλλως τα βράδια στο Ολύμπιον είναι πολύ πιο μακριά απ' ό τι συνήθως, αφού οι προβολές τελειώνουν πιο αργά και συχνά ακόμη κι όταν η οθόνη σβήσει, το κοινό μένει εκεί συζητώντας κι ανταλλάσσοντας απόψεις με τους δημιουργούς.

Όμως υπάρχουν και οι βραδιές που μας προκαλούν να μείνουμε ξύπνιοι μέχρι το πρωί, με την οθόνη να παίζει όλο το βράδυ και τις εικόνες να κρατούν τα μάτια και το μυαλό μας ανοικτά. Λίγους μόλις μήνες πριν, στη διάρκεια του επετειακού 20ού Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, Ξαγρυπνή-

σαμε ως το πρωί, παρακολουθώντας μια σειρά από μουσικά ντοκιμαντέρ που μας γύρισαν πίσω στην μουσική που έπαιζαν τα ραδιόφωνα (είδατε που όλα συνδέονται!) όταν το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ ξεκινούσε, είκοσι χρόνια πριν. Κι όταν οι τελευταίες νότες είχαν ακουστεί και οι τελευταίες εικόνες σβήσει από την οθόνη, βγαίνοντας από την αίθουσα, φορώντας διακριτικά τα γυαλιά ηλίου μας, αφήσαμε πίσω μια ακόμη βραδιά που θα θυμόμαστε για καιρό. Κι όλοι μας πήραμε τον δρόμο πίσω στην κανονική ροή του χρόνου με μια αδιόρατη συνεχολή να μας συνοδεύει, ξέροντας πως μερικές φορές τα καλύτερα όνειρα τα βλέπουμε όχι ξαπλωμένοι στο κρεβάτι μας, μα Ξάγρυπνοι σε μια κινηματογραφική αίθουσα, όταν έξω ο υπόλοιπος κόσμος κοιμάται. 🎧

Ξαγρυπνώντας μέσα κι έξω απ' το Ολύμπιον

Ολύμπιον

Σ' αυτό το αλφαβητικό αφιέρωμα στο Ολύμπιον, όλες οι λέξεις κι όλα τα γράμματα, έτειναν μυστικά να συναντηθούν με μία λέξη κι ένα αρχικό γράμμα που αποτελεί τον συνδετικό τους κρίκο, το κοινό τους κέντρο και τον λόγο ύπαρξής τους: το Όμικρον και το Ολύμπιον.

Μιλήσαμε για την αρχιτεκτονική του, την ιστορία του, τις θέσεις και τη μοκέτα του, τον εξώστη του, τους ανθρώπους που διέσχισαν, στην πάροδο των ετών, τους διαδρόμους του αλλά δεν είπαμε ότι το Ολύμπιον δεν είναι απλώς ένα κτίριο, ένα χειροπιαστό αντικείμενο με τις γεωμετρικές του διαστάσεις, τους τοίχους και το ταβάνι του, αλλά κάτι πολύ πιο σημαντικό και δύσκολο να οριστεί ενδελεχώς: το Ολύμπιον είναι μια έννοια. Μια έννοια διαμορφώνεται ως νοητικό αντικείμενο, πέρα και έξω απ' την υλική της προ-ύπαρξη, χάρη στη θέση

που καταλαμβάνει, διαχρονικά, μέσα σ' ένα κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι που διαρκώς μετασχηματίζεται. Το κοινωνικοπολιτικό γίγνεσθαι που μας αφορά στην προκειμένη περίπτωση, είναι η κινηματογραφική ιστορία της Ελλάδας και σ' αυτήν το Ολύμπιον έχει αφήσει τη δική του σφραγίδα.

Η αίθουσα αυτή, όχι μόνο αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ίδιας της έννοιας της Θεσσαλονίκης (γιατί μια πόλη, είναι επίσης μια έννοια, πολυεδρική και διαρκώς εξελισσόμενη), αλλά λειτουργεί ως αισθητής, νοητός πυρήνας ενός πλήθους κινηματογραφικών -και εν γένει πολιτιστικών- γεγονότων που σημάδεψαν τη μεγάλη περιπέτεια της έβδομης τέχνης στη χώρα μας.

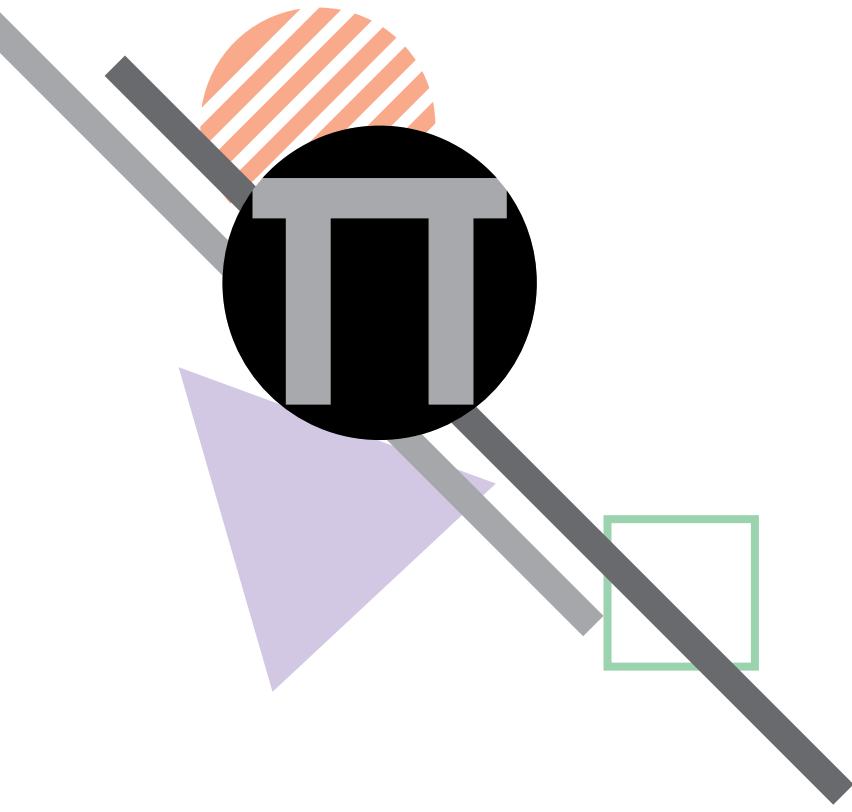
Αυτό που πρωτίστως επιβάλλεται στο μάτι, χάρη στην κλασικότερη ομορφιά της εμφάνισής του, ως κτίριο, βαθαίνει απεριό-

ριστα και φτάνει μέχρι τις πιο κρυφές γωνίες των αναμνήσεων και των συναισθημάτων μας, όταν συνειδητοποιούμε πώς μας υποδέχθηκε, για πρώτη φορά, ως νεαρούς πιστούς στα ιερά μυστήρια της κινηματογραφικής θρησκείας (για τον γράφοντα, ήταν η *Persona* του Μπέργκμαν που του άλλαξε τη ζωή): όταν αναλογιζόμαστε τις τόσες στιγμές που γελάσαμε, δακρύσαμε, ερωτητήκαμε, θυμώσαμε, χαρήκαμε, ανατριχίλασε μέσα στο φιλόξενο σκοτάδι του: όταν θυμόμαστε πως εκεί μέσα, απέναντι στην γιγάντια οθόνη του και τις μαγευτικές εικόνες που αποτυπώθηκαν εκεί, γίναμε αυτοί που είμαστε.

Υπάρχει μια αντικειμενική σημασία του Ολύμπιον (προσπαθήσαμε να την εκθέσουμε όσο γίνεται πιο αναλυτικά σ' αυτό το τεύχος), υπάρχει και μια υποκειμενική: η δική σου. Γι' αυτήν, μόνο εσύ μπορείς να μιλήσεις. 🎬

Ολύμπιον

Πολιτιστική

Η σύγχρονη ιστορία του κτιρίου Ολύμπιον στην Πλατεία Αριστοτέλους έχει άρρηκτους δεσμούς με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το Φεστιβάλ επιστρέφει στο Ολύμπιον, που είχε φιλοξενήσει τις τέσσερις πρώτες διοργανώσεις του, από την Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, ξανά το 1997, την χρονιά όπου η Θεσσαλονίκη είναι η Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης και ενώ υπουργός Πολιτισμού διατελούσε ο Ευάγγελος Βενιζέλος. Το κτίριο ανακηρύσσεται διατηρητέο μνημείο και ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης «Θεσσαλονίκη 1997» αναλαμβάνει την αγορά και την ανακαίνιση του, μια σημαντική παρακαταθήκη για την πόλη, το θεσμό και την διάσωση του κτιρίου, στα πλαίσια του φιλόδοξου σχεδίου της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας για την κτιριακή και πολιτιστική ανάδειξη της Θεσσαλονίκης με την αξιοποίηση ευρωπαϊκών κονδυλίων.

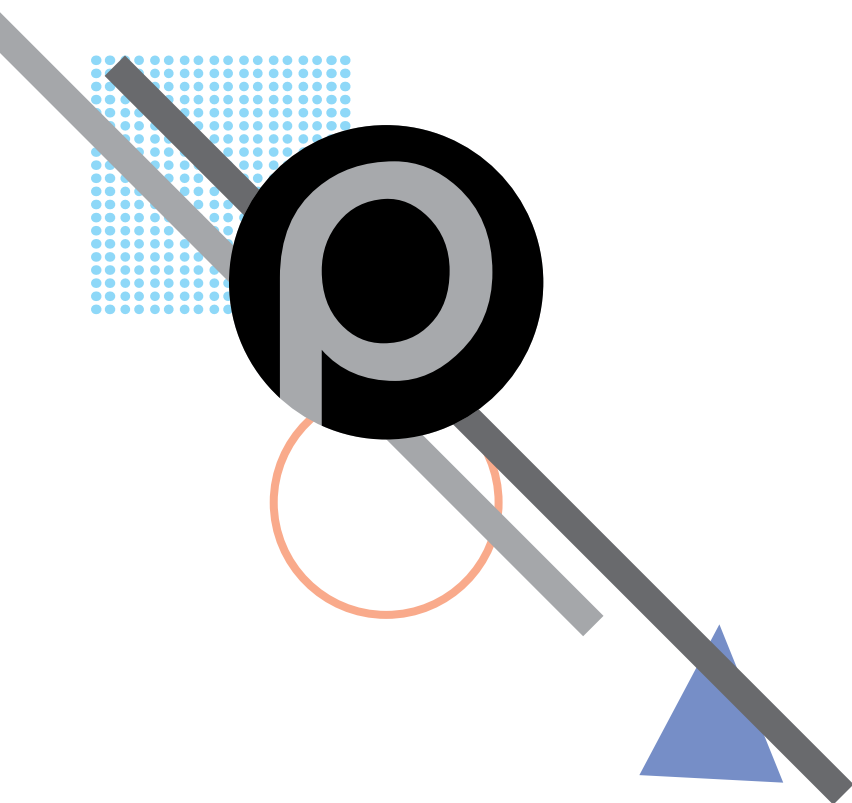
Κατά την διάρκεια της ανάπλασής του, η κάτοψη και η τομή του κτιρίου ανασχεδιάστηκαν ώστε να εξασφαλίζουν κατάλληλες συνθήκες οριζόντιας και κατακόρυφης κυκλοφορίας του αέρα, αλλά και άνετα και ευρύχωρα φουαγιέ. Επιπλέον, εκσυγχρονίστηκε ο ειδικός τεχνολογικός εξοπλισμός, δηλαδή τα συστήματα προβολής και ήχου, και τα άλλα στοιχεία των αιθουσών, όπως τα καθίσματα, ο κλιματισμός, οι χώροι υγιεινής, έργο εξαιρετικά δύσκολο και ριψοκίνδυνο δεδομένης της ιδιαιτερότητας και της πολυπλοκότητας του κτιρίου.

Την πρώτη μέρα του 38ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (21-30/11/1997) η δεύτερη αίθουσα στον 5ο όροφο δεν ήταν έτοιμη. Μετά το 1997 και με την συμβολή της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας, το Ολύμπιον μετατρέπεται σε έδρα του Φεστιβάλ που στεγάζει εκτός από τις δύο κινηματογραφικές αίθουσες και τα γραφεία του οργανισμού. Πρόκειται για

γεγονός καταλυτικής σημασίας για την ανάπτυξη της διεθνούς εμβέλειας του Φεστιβάλ αλλά και την μετατροπή του Ολύμπιον σε σταθερό και αγαπημένο στέκι του σινεφίλ κοινού της πόλης όλο το χρόνο. Σε συνδυασμό δε και με την μετατροπή της Προβλήτας Α σε χώρο πολιτισμού ανοικτού στους κατοίκους της πόλης και την δημιουργία των τεσσάρων κινηματογραφικών αιθουσών στις Αποθήκες, η δυναμική της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας συνέβαλε ουσιαστικά στο να δοθεί στον οργανισμό του Φεστιβάλ η υπεραξία μιας καταπληκτικής τοποθεσίας, ενός ιδανικού κινηματογραφικού σκηνικού για να αναδειχθεί σε κορυφαία κινηματογραφική διοργάνωση της ευρύτερης περιοχής. Παράλληλα, το Φεστιβάλ αναλαμβάνει και μια τεράστια ευθύνη να συντηρήσει, να αναβαθμίσει συνεχώς και να αναδείξει αυτό το ιστορικό αρχιτεκτονικό μνημείο σε ένα ζωντανό οργανισμό με επίκεντρο την τέχνη. 🎬

Ολύμπιον εξωτερικό και εργασίες στο εσωτερικό

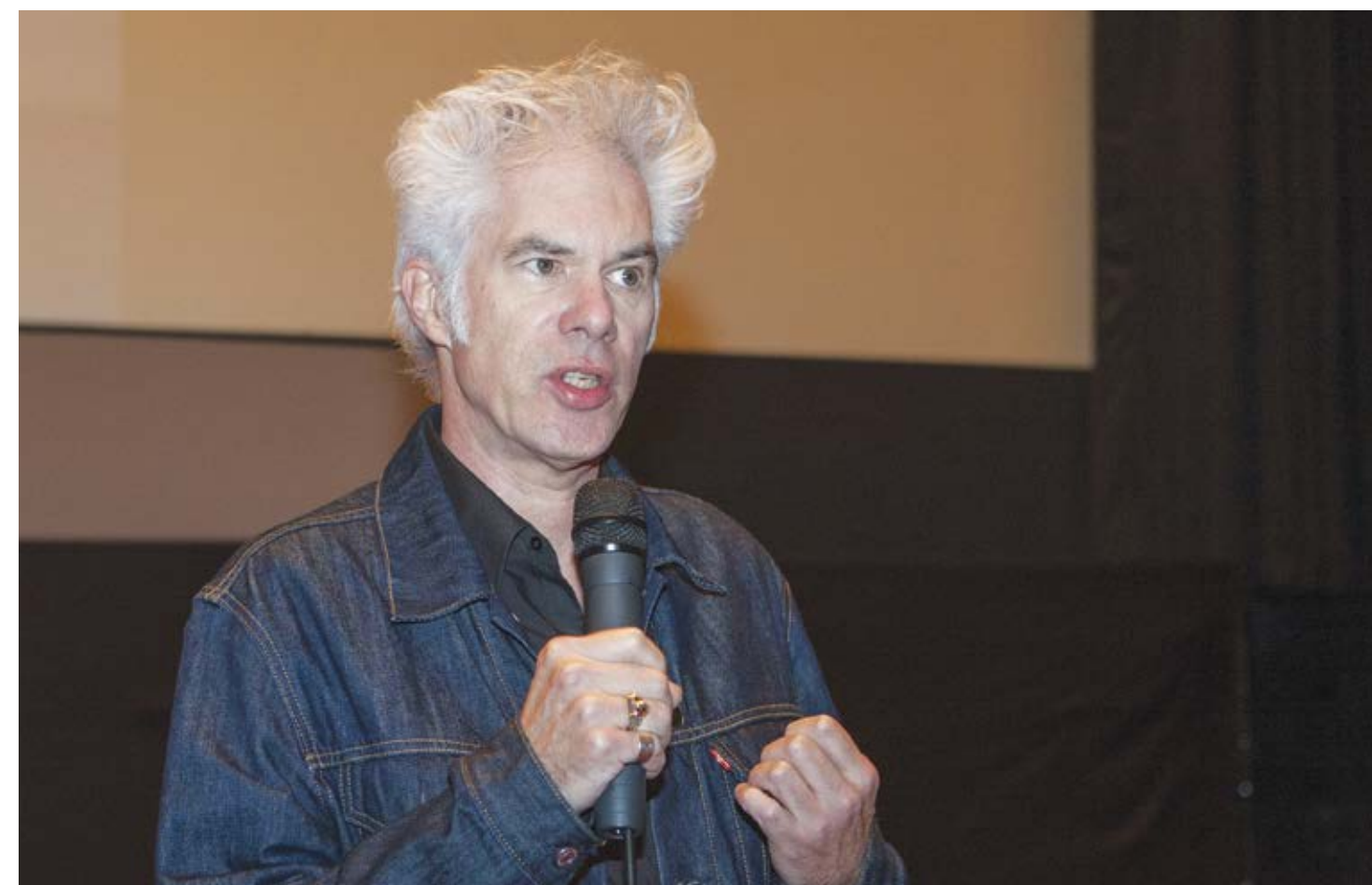
Ρεύματα

Αυτή είναι αναμφίβολα μια ενδιαφέρουσα λέξη για να περιγράψει κανείς την συνεχώς μεταλλασσόμενη μορφή του παγκόσμιου σινεμά, αφού δεν θα ήταν λάθος να την παρομοιάσεις με έναν τεράστιο υδάτινο όγκο, έναν ωκεανό εικόνων ιδεών και ρευμάτων που δεν μένει στιγμή ακίνητος, που δεν ηρεμεί ποτέ, που κρύβει μέσα του ολόκληρους κόσμους, αμέτρητη ζωή, σαρωτική δύναμη. Κι αυτό που τον κινεί, που τον αλλάζει, τον ηλεκτρίζει δεν είναι άλλο από τα κινηματογραφικά ρεύματα, τους δικούς του εσωτερικούς ποταμούς που διατρέχουν τον όγκο του, ταξιδεύουν στον ιστό του, αλλάζουν την υφή του. Και κάπως έτσι, δεν είναι καθόλου τυχαίο που το Ολύμπιον υπήρξε από την αρχή κι εξακολουθεί να είναι το σημείο εκείνο απ' όπου τα κινηματογραφικά ρεύματα ξεκινούν ή

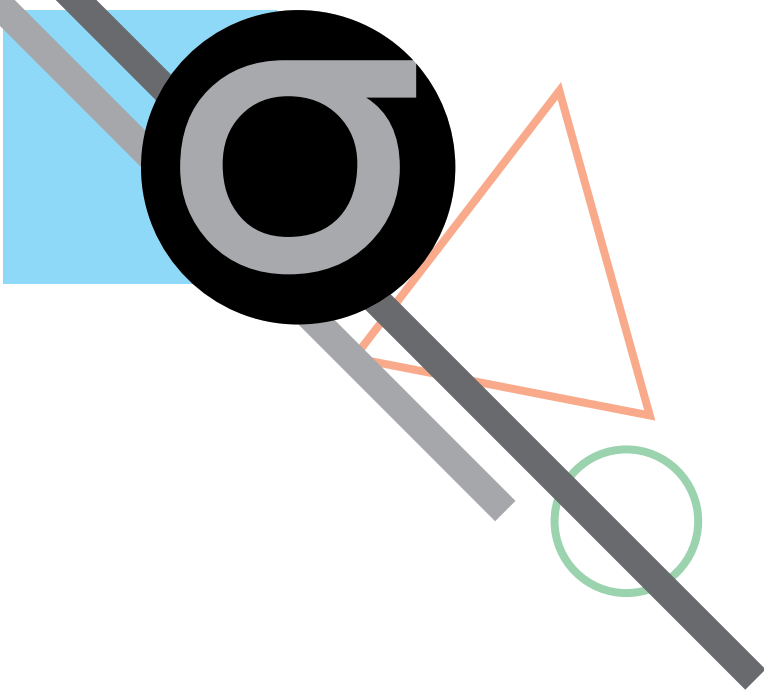
καταλήγουν κουβαλώντας το καινούριο, το ανανεωτικό, ή ένα καράβι που ταξιδεύει στην επιφάνεια αυτής της θάλασσας, αγκυροβολώντας για λίγο στους πιο μυστικούς της κόλπους.

Βγαίνοντας από την πόρτα του Ολύμπιον βλέπεις, μυρίζεις, ανασαίνεις την θάλασσα. Ένα σινεμά στην καρδιά ενός λιμανιού όπως η Θεσσαλονίκη δεν θα μπορούσε να έχει μια λιγότερο έντονη σχέση με τη θάλασσα. Κι ένας τόπος όπου ζεις, ανασαίνεις, βιώνεις σινεμά, δεν θα μπορούσε παρά να παρασύρεται από τα ρεύματα του. Κάπως έτσι το Ολύμπιον έφερε μέσα από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ τον αφρό του καινούριου, πρωτοποριακού, ανανεωτικού σινεμά κι έχτισε μια ταυτότητα την οποία υπερσπάζεται κι εκτός αυτών των διοργανώσεων.

Οι αίθουσές του στην διάρκεια της χρονιάς, εκτός των φεστιβάλ αναζητούν, οσμίζονται, ανακαλύπτουν και παρουσιάζουν πάντα ότι βρίσκεται στην αιχμή της κινηματογραφικής πραγματικότητας σερφάροντας πάντα στο ρεύμα του καινούριου. Στις δυο αίθουσες του Ολύμπιον οι θεατές είχαν πάντα την ευκαιρία να βουτήξουν στα πιο ανεξερεύνητα βάθη του παγκόσμιου σινεμά και να αλιεύσουν εκεί κινηματογραφικά μαργαριτάρια. Από την nouvelle vague στον ακόμη πιο νέο ελληνικό κινηματογράφο κι από το 5η γενιά του κινέζικου σινεμά στο δανέζικο Δόγμα, οι ακτές του Ολύμπιον βρέχονταν πάντα από τα πιο ανήσυχα νερά του σινεμά βαπτίζοντας τους θεατές του σε ανανεωτικές συναρπαστικές, μεθυστικές εμπειρίες. 🎬

Επάνω: Τζιμ Τζάρμους
Κάτω αριστερά: Αμπάς Κιαροστάμι
Κάτω δεξιά: Λουσιάν Καστέν Τέιλορ, Βερενά Παραβέλ

Σκηνοθέτες

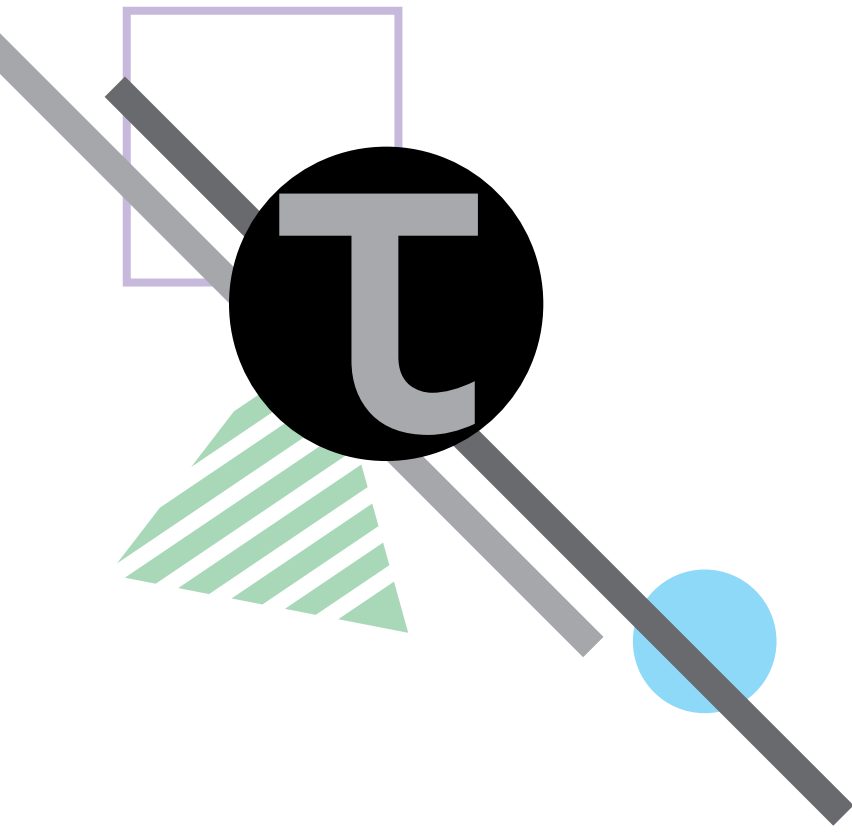
Φράνσις Φορντ Κόπολα, Βιμ Βέντερς, Μαουρέλι Ντε Ολιβείρα, Κλοντ Σαμπρόλ, Όλιβερ Στόουν, Τζιμ Τζάρμους, Εμίρ Κουστουρίτσα, Ντάρνεν Αρονόφσκι, Αμπάς Κιαροστάμι, Βάλτερ Σάλες, Φατίχ Ακίν, Κεν Λόουτς, Βέρνερ Χέρτζογκ, Τζον Μπούρμαν, Νουρί Μπιγκέ Τσεϊλάν, Μάρκο Μπελόκιο, Λοτζ Κέριγκαν, Κάρλος Ρεϊγάδας, Λάρι Κλαρκ, Τζαφάρ Παναχί, Βίκτορ Ερίθε, Αρτούρο Ριπστάιν, Πάβελ Παβλικόφσκι, Πίτερ Γκρίναγουέι, Αλεξάντερ Πέιν, Μάικλ Γουίντερμποτομ, Σοφία Κόπολα, Παρκ Τσαν-Γουκ, Αλφόνσο Κουαρόν, Τζον Σέιλς, Τακέσι Κιτάνο, Λυκ Νταρντέν, Τέρενς Ντέιβις, Γκιγιέρμο Αριάγα, Κάρλος Κουαρόν, Ραμίν Μπαχρανί, Χου Χσιάο-Χσιεν, Ανιές Βαρντά, Άκι Καουρισμάκι, Μπιλ Φορσάιθ, Τζον Κάρολ Λιντς, Πίτερ Γουιντόνικ, Ντέιβιντ Μπόρενσταϊν, Ίλντιγκο Ενιέντι, Γίρι Μένζελ, Κώστας Γαβράς, Μίκλος Γιάντσο, Άμος Γκιάτι, Πατρίς Σερό, Παν Σβανκμάγιερ, Τόνι Γκάτλιφ, Πάμπλο Τραπέρο, Κορνέλιου Πορουμπόιου, Αμίρ Ναντερί, Ανμαρί Τζασίρ, Λαβ Ντίαζ, Ναέ

Καρανφίλ, Όλε Κρίστιαν Μάντσεν, Απιταπόνγκ Βιρασετάκου, Ντορότα Κετζίεζάφσκα, Γκόραν Πασκάλιεβιτς, Σάρα Ντραίβερ, Ούλριχ Ζάιντλ, Κριστιάν Μουντζίου, Γέρζι Σκολιμόφσκι, Μπαχμάν Γκομπαντί, Αλέν Γκιροντί, Κλερ Σιμόν, Ραμίν Μπαχρανί, Αρνό Ντεπλεσέν, Ρούμπεν Έστλουτ, Γιαζμίλα Ζμπάνιτς, Λουκρέσια Μαρτέλ, Τσεν Κάιγκε, Μπάρμπαρα Κοπλ, Κιμ Λοντζινότο, Τζο Μπέρλιντζερ, Μπρους Σινόφσκι, Τζούλια Ράικαρτ, Στίβεν Μπόγκναρ, Πίριο Χονκασάλο, Γιεσίμ Ουστάογλου, Γιασμίν Αχμάντ, Κάτια Λουντ, Βιτόριο Στοράρο, Οτάρ Ισοελιάνι, Μπομπ Ράφελσον, Γιεσίμ Ουστάογλου, Ισβάν Σάμπο, Ιβάν Πασέρ, Ομέρ Καβούρ, Τζέρι Σάτσαμπεργκ, Ντίτο Τσιντσάτσε, Φρεντ Κελεμεν, Τζούντι Έλεκ, Τουνσέλ Κέρτιζ, Λισάντρο Αλόνζο, Άνα Πόλιακ, Χσιάο Για – Τσουάν, Χιντενόρι Σουγκιμόρι, Μιν Μπουγκ-χουν, Τιερί Ζουσέ, Μικελάντζελο Φραμαρτίνο, Τζαρομίλ Τζάιρς, Έρικ Χέουμαν, Τζούτα Μπρούκνερ, Γιάνος Σαζ, Φατμίρ Κότσι, Ζαν-Φρανσουά Αμιγκέ, Πιερ Ρισιέντ, Τζο Σου-

άνμπεργκ, Ρίτσαρντ Τζόμπσον, Μοχάμετ αλ Νταράτζι, Μπεχρούζ Χασέμιαν, Σκάνταρ Κόπτι, Λόρενς Κάρντις, Ζουάου Πέντρο Ροντρίγκες, Γκετς Σπίλμαν, Πέιμαν Μαντί, Γκούναρ Μπέργκνταλ, Χιροκάζου Κόρε-έντα.
Αυτοί είναι κάποιοι από τους ξένους σκηνοθέτες που έχουν περάσει από το Ολύμπιον στα χρόνια που αποτελεί την έδρα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με διάθεση να συνομιλήσουν με το κοινό, να δώσουν masterclasses σχετικά με την τέχνη τους, να εξηγήσουν το δημιουργικό τους όραμα. Έγιναν, επίσης, πολλοί εξ αυτών, πρόεδροι και μέλη της κριτικής επιτροπής που απονέμει τα βραβεία του διεθνούς διαγωνιστικού προγράμματος. Λιγότερο και περισσότερο γνωστοί, νέοι πειραματιστές ή ιερά τέρατα της έβδομης τέχνης, οι σκηνοθέτες τίμησαν και τιμούν τον χώρο που δεξιώνεται τα κινηματογραφικά μας όνειρα για τόσες δεκαετίες. Τα όνειρα αυτά, εξάλλου, είναι σε μεγάλο βαθμό, δικής τους κατασκευής. 🎬

Από πάνω αριστερά: Νίκος Παπατάκης, Κώστας Γαβράς, Βιμ και Ντονάτα Βέντερς, Φράνσις Φορντ Κόπολα, Τζον Σέιλς

Ταινίες

Έγκλημα στα παρασκήνια του Ντίνου Κατσουρίδη, Μανταλένα του Ντίνου Δημόπουλου, Μια του κλέφτη του Δημήτρη Ιωαννόπουλου, Το ποτάμι του Νίκου Κούνδουρου: αυτές ήταν οι ταινίες που συμμετείχαν στο Επίσημο Διαγωνιστικό Πρόγραμμα της 1ης Εβδομάδας Ελληνικού Κινηματογράφου το 1960 στο Ολύμπιον. Το βραβείο σκηνοθεσίας πήγε στον Νίκο Κούνδουρο για το Ποτάμι. Έτσι ξεκίνησαν όλα. Έπειτα από ένα μεγάλο διάλειμμα όπου οι φεστιβαλικές προβολές φιλοξενούνταν σε άλλες αίθουσες της Θεσσαλονίκης, οι ταινίες επιστρέφουν στο Ολύμπιον το 1988, στο 29ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου, με το βραβείο καλύτερης ταινίας να απονέμεται εξ ημισείας στα φιλμ Στη σκιά του φόβου του

Γιώργου Καρυπίδη και Ακατανίκητοι εραστές του Σταύρου Τσιώλη. Μετά από μια ακόμη παύση, οι ταινίες ξαναγυρίζουν στο Ολύμπιον το 1997, στο 38ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, που έχει ήδη γίνει διεθνές: Χρυσός Αλέξανδρος στο φιλμ Στο δρόμο για το Νιλ της Σου Μπρουκς (διεθνές διαγωνιστικό τμήμα) και βραβείο καλύτερης ελληνικής ταινίας εξ ημισείας στα φιλμ Χαμένες νύχτες της Αγγελική Αντωνίου και Mirufafshim των Γιώργου Κόρρα και Χρήστου Βούπουρα.

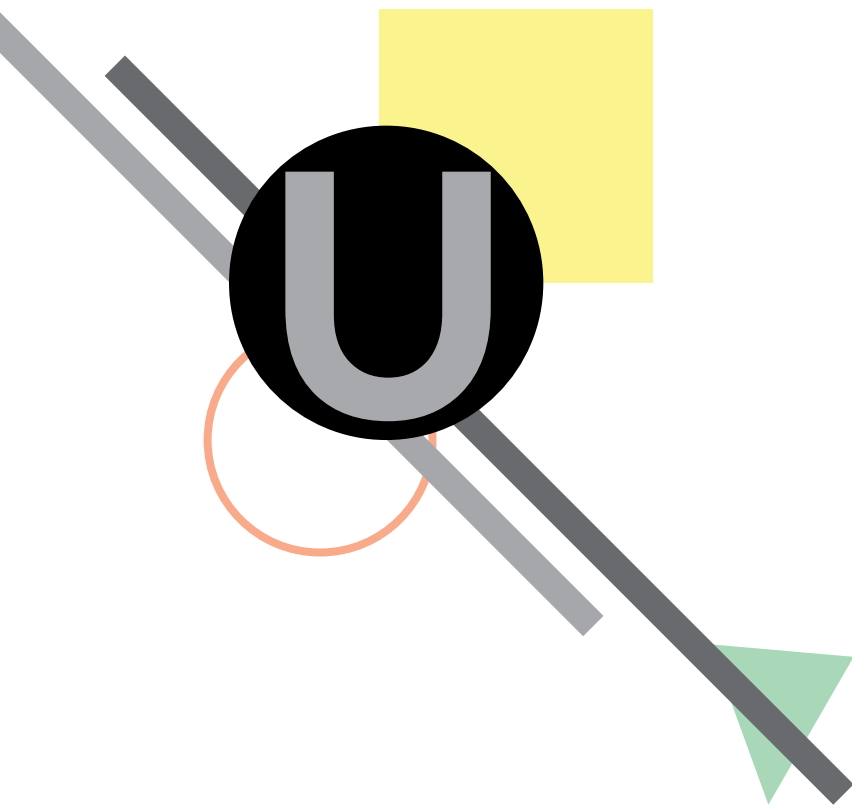
Από τότε ως σήμερα, αμέτρητες ταινίες πέρασαν από την οθόνη του Ολύμπιον, τόσο στις φεστιβαλικές διοργανώσεις όσο και στην πλούσια ετήσια δράση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Ταινίες μυθοπλασίας

και ντοκιμαντέρ, ταινίες για παιδιά, εφήβους και νέους κάθε ηλικίας, ταινίες που τάραξαν τα νερά και άλλες που λίγοι τις θυμούνται πια. Ταινίες που ανέδειξαν πριν από χρόνια δημιουργούς για τους οποίους φτάσαμε να μιλάμε στο σήμερα. Ταινίες που έφτασαν «φορτωμένες» με βραβεία και άλλες που διακρίθηκαν μετά σε διεθνή φεστιβάλ. Και τόσες ακόμη που είναι δύσκολο να χωρέσουν σε μερικές μόνο σελίδες...

Για όσους νιώθουν ότι μέσα από τις ταινίες, από τα καθίσματα του Ολύμπιον, μπορούν να κάνουν νοητά το γύρο του κόσμου, τα νέα είναι καλά: το Ολύμπιον, τόσα χρόνια πιστό στο όραμά του, μας κρατά συντροφιά όλο το χρόνο με τις καλύτερες ταινίες του παγκόσμιου σινεμά. Ελάτε μαζί μας σε αυτό το μοναδικό ταξίδι! 🎬

Και η ταινία αρχίζει

Υπογραφή

Σήμερα το πρωί, ξύπνησα μ' ένα κεφάλι βαρύ. Η προηγούμενη νύχτα ήταν αρκετά έντονη. Πολλοί άνθρωποι, συζητήσεις, φωνές, φώτα κι έπειτα σκοτάδι. Κι ύστερα πάλι εικόνες, χρώματα, ήχοι -και μετά πάλι φως. Ένωθα το σώμα μου να μυρμηγκιάζει ολόκληρο, σαν να το διασχίζουν εκατοντάδες μικρά πόδια. Ύστερα από λίγο, οι ανατριχίλες σταμάτησαν. Κόπασαν κι οι κουβέντες και μέσα στην κοιλιά μου αναδύτηκε ένα οπτικοακουστικό αντικείμενο με δική του ζωή. Θα μπορούσα να πω, «το μωρό μου»: δηλαδή μια ακόμα ταινία.

Κυοφορώ δεκάδες από αυτά τα «έμβρυα» στη διάρκεια ενός χρόνου. Γεννιούνται ως παιδιά, όταν οι άνθρωποι που εισέρχονται στο κορμί μου, βγαίνουν απ' αυτό βαστώντας τα μωρά μου στο στόμα και τη σκέψη τους, μι-

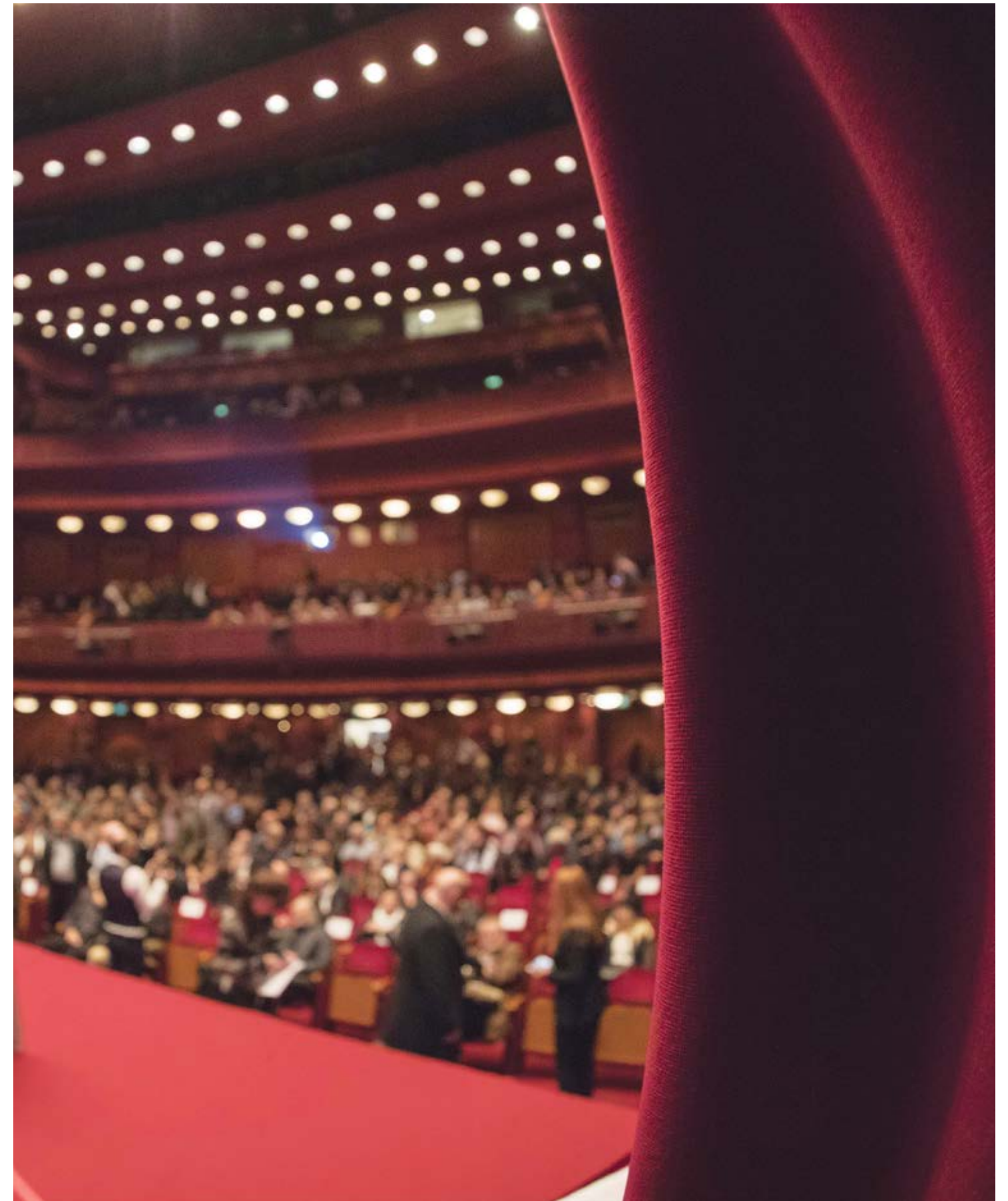
λούν γι' αυτά, τα στριφογυρίζουν στο μυαλό τους. Κάπως έτσι ζω. Κάθε βράδυ είναι έντονο, κάθε πρωί ήσυχο και σιωπηλό, με το κεφάλι μου βαρύ. Αλλά το έχω συνηθίσει πια.

Απευθύνομαι σ' εσένα, που ήρθες μόνος σου χθες, έκατσε σε μια απόμερη θέση μου και παρακολούθησες το μωρό μου να γεννιέται σταδιακά, να αναπτύσσεται, να παίρνει μορφή, πάνω στο πανί. Μέσα σε τόσο κόσμο σε αντιλήφθηκα γιατί μου έκανε εντύπωση ο τρόπος που βούρκωνες καθώς το έβλεπες να παίρνει ζωή, να γίνεται ζωή, αυτό το πλάσμα, χωρίς να συνειδητοποιείς (όπως δεν το συνειδητοποιούν την ώρα εκείνοι οι περισσότεροι), ότι εσύ του έδινες ζωή. Εσύ το καλούσες στην ύπαρξη, μέσα απ' την ανυπαρξία. Χωρίς το βλέμμα σου, και τα βλέμματά των άλλων, τι θα ήταν; Σου απαντώ: τί-

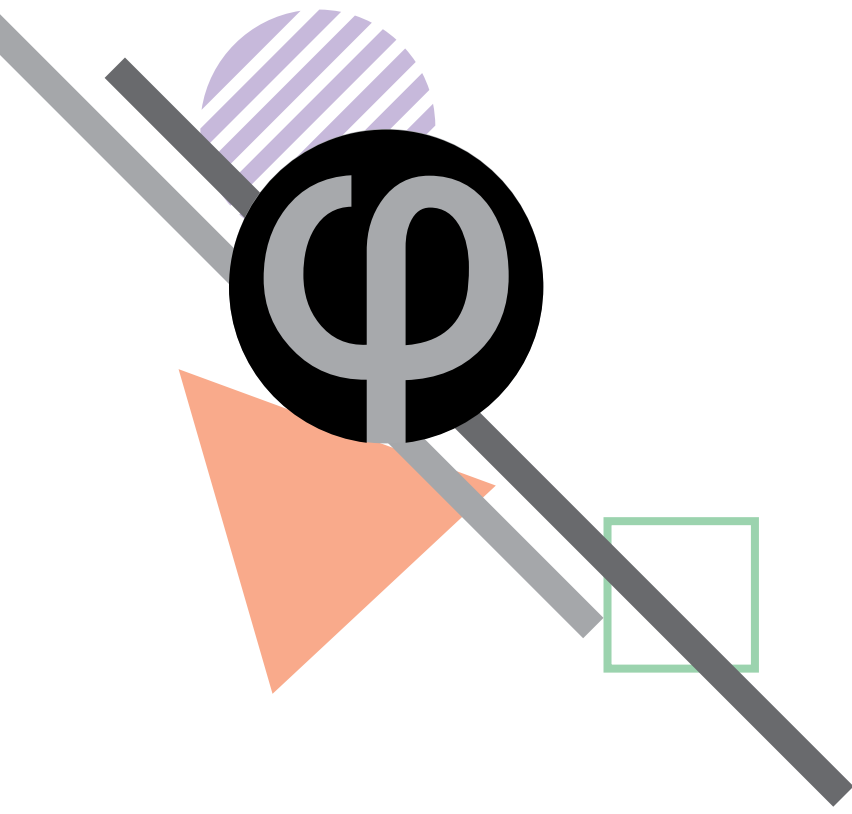
ποτα. Αν δεν του εμφυσούσε πνοή η αγάπη σου (αυτή η σύνθετη αγάπη που δεν ξέρεις κι εσύ να την ονομάσεις), πιστεύεις ότι θα μπορούσε ποτέ να δραπετεύσει απ' το σκοτάδι;

Στα λέω όλα αυτά, γιατί τα μάτια μου έχουν δει πολλά, όλες αυτές τις δεκαετίες: μεγάλα και σημαντικά γεγονότα, δράσεις και πράξεις, σπουδαίες μορφές και ιδέες με επισκέφτηκαν, τις δημιούργησα, με δημιούργησαν, από ένα σημείο και μετά είναι το ίδιο. Αλλά αυτό το άηχο δάκρυ σου, χθες βράδυ, λίγο πριν ανάψουν τα φώτα, ήταν -πώς να στο πω- σαν να συνόψιζε, ξανά από την αρχή, τον λόγο ύπαρξής μου. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό, θυμήσου να ξανάρθεις.

Ολύμπιον

Από τη σκηνή του Ολύμπιον

Φεστιβάλ

Μια λέξη συνώνυμη με το ίδιο το Ολύμπιον. Από την δεκαετία του '60 όταν η αίθουσά του φιλοξένησε τις πρώτες διοργανώσεις της Εβδομάδας Ελληνικού Κινηματογράφου μέχρι το 1998 που ολοκληρωτικά ανακαινισμένο έγινε η έδρα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης κι αργότερα και του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί το Ολύμπιον χωρίς το φεστιβάλ ή το αντίθετο.

Στις αίθουσές του φιλοξενήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια αληθινοί θρύλοι του ελληνικού και παγκόσμιου σινεμά, αλλά και δημιουργοί που έκαναν και κάνουν τα πρώτα θαρραλέα τους βήματα στην αρένα του σινεμά. Εκεί είδαμε πρώτοι ταινίες που μετράμε πια στις αγαπημένες μας κι άλλες που η παραδοσιακή διανομή αγνόησε αδικαιολόγητα. Γιατί τα φεστιβάλ είναι

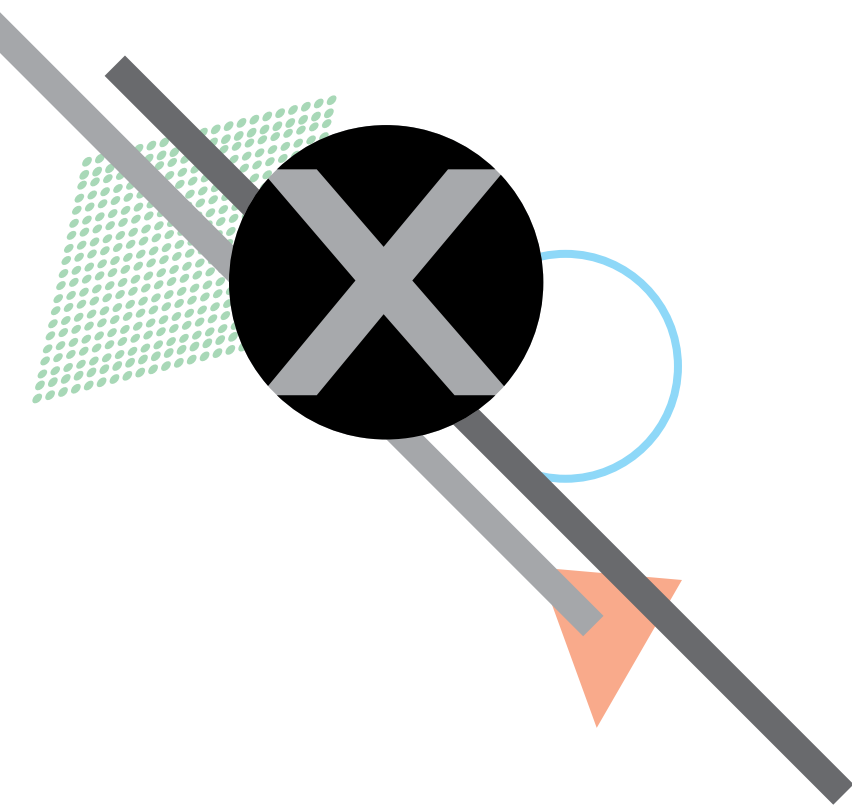
η στιγμή για ανακαλύψεις, η στιγμή για μεγάλες αγάπες –κινηματογραφικές ή μη. Τα δυο δεκαήμερα του χρόνου, όταν το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ συμβαίνουν με επίκεντρο το υπέροχο αυτό κτίριο της πλατείας Αριστοτέλους, συμβαίνει κάτι μαγικό.

Το Ολύμπιον μοιάζει με μια κυψέλη γεμάτη ζωή, με μια καρδιά που χτυπά δυνατά δίνοντας τον ρυθμό σε ολόκληρη την πόλη. Σημείο αναφοράς για την Θεσσαλονίκη ούτως ή άλλως, εκείνες τις μέρες λάμπει με μια ξεχωριστή δύναμη και ένταση. Είναι οι μέρες που οι άνθρωποι είτε τρέχουν βιαστικοί για να προλάβουν την επόμενη προβολή που «αρχίζει σε πέντε λεπτά», είτε μένουν για ώρα εκτός της αίθουσας, στα σκαλιά και το πεζοδρόμιο, συζητώντας γι' αυτό που μόλις είδαν. Κι αυτές οι

μέρες διαποτίζουν το κτίριο για ολόκληρο τον χρόνο δίνοντας στο Ολύμπιον την αύρα μιας κινηματογραφικής γιορτής που διαρκεί όλο τον χρόνο. Κι εκτός από τα δυο «δικά του» φεστιβάλ, οι φιλόξενες αίθουσές του είναι ανοιχτές σε κάθε εκδήλωση που γιορτάζει το σινεμά, στεγάζοντας πολύ συχνά μικρά η μεγαλύτερα, εξειδικευμένα ή μη φεστιβάλ κι εβδομάδες κινηματογράφου. Και πάντα η αίσθηση είναι η ίδια, αυτή μιας αίθουσας που θα μπορούσε να κλέβει την παράσταση –όσο μπαίνουν για πρώτη φορά στη μεγαλόπρεπη κεντρική του σάλα δεν μπορούν παρά να εντυπωσιαστούν- μα που ξέρει να κάνει ένα βήμα πίσω αφήνοντας όταν σβήσουν τα φώτα τον πρώτο λόγο στο σινεμά αποτελώντας τον ιδανικό οικοδεσπότη της κάθε γιορτής που είναι ένα φεστιβάλ. 🎬

Επάνω: Ο Αλεξάντερ Πέιν, δίπλα στον Ορέστη Ανδρεαδάκη, φωτογραφίζει τους θεατές τους Ολύμπιον
Κάτω: Λίγο πριν ανοίξουν οι πόρτες

Χειροκρότημα

Σε αντίθεση με το θέατρο, την ζωντανή μουσική ή τον χορό, ο κινηματογράφος είναι μια από τις τέχνες εκείνες που δεν έχει συνηθίσει στο χειροκρότημα. Κι είναι παράξενο -εφόσον υπάρχουν άνθρωποι που χειροκροτούν ακόμη και στην ασφαλή προσγείωση ενός αεροπλάνου-, το ότι ελάχιστοι τολμούν να επαινέσουν «χειροπιαστά» κάτι που όταν είναι πετυχημένο σε απογειώνει, σε ταξιδεύει και σε φέρνει πίσω στην καρέκλα σου με τρόπο πολύ πιο συναρπαστικό από οποιαδήποτε πτήση.

Όμως οι κανόνες που διέπουν μια κινηματογραφική προβολή σε μια συνηθισμένη καθημερινή μέρα, αλλάζουν άρδην όταν το Ολύμπιον φιλοξενεί ένα από τα κινηματογραφικά του φεστιβάλ. Εκεί οι θεατές μοιάζουν να ενώνονται απόλυτα στην ίδια εμπειρία και η γεμάτη αίθουσα συχνά ξεσπά σε ένα αυθόρμητο χει-

ροκρότημα μετά το τέλος της ταινίας. Δεν έχει σημασία αν ο δημιουργός του φιλμ είναι εκεί να το ακούσει –μα όταν είναι, η στιγμή είναι ομολογουμένως ακόμη πιο συγκινητική- αυτό που έχει σημασία είναι πως εκείνη την ώρα όλοι συντονιζόμαστε σε αυτή την συχνότητα που αναγνωρίζει την σημασία μιας εμπειρίας που είναι κάτι παραπάνω από την απλή θέαση ενός φιλμ. Το χειροκρότημα επιβραβεύει τους δημιουργούς, μα σηματοδοτεί μαζί την ανάταση του θεατή, την μικρή ευλογία του να μοιράζεσαι μια εμπειρία με μια κοινότητα ανθρώπων, την τύχη του να επικοινωνείς με ιδέες και συναισθήματα, σιωπηλά με τους γύρω σου με μεσάζοντα την οθόνη.

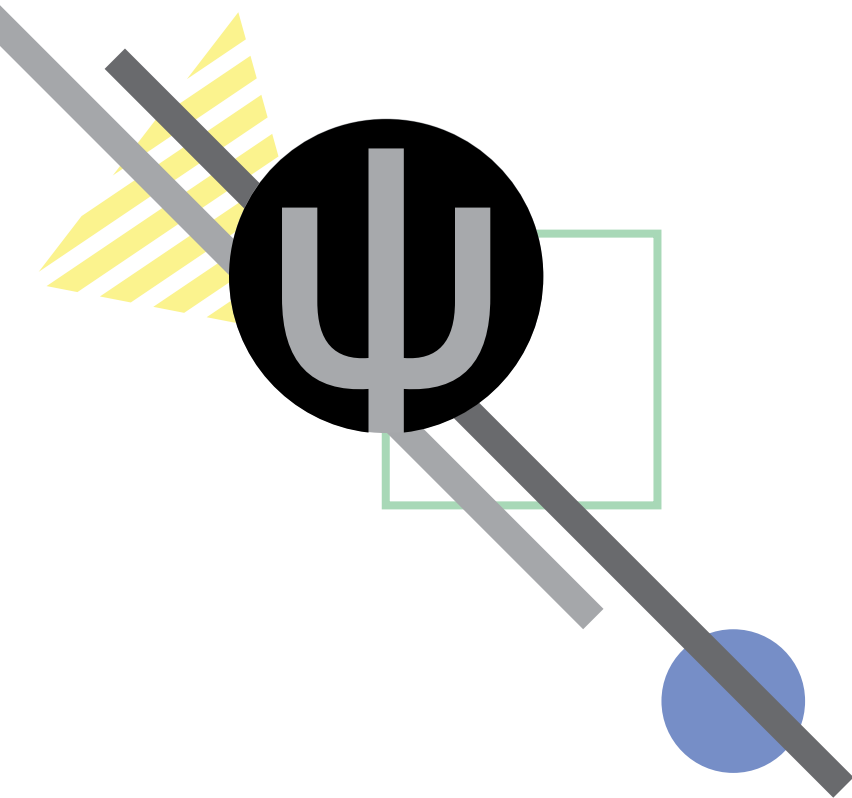
Οι αίθουσες του Ολύμπιον έχουν μέσα στα χρόνια αντηχήσει πολλές φορές από τον ήχο των χεριών που ενώνονται με δύναμη, από τον ήχο της συγκίνησης, της χαράς, του ενθου-

σιασμού, της ανάτασης που μια σπουδαία ταινία μπορεί να φέρει. Κι είναι αυτός ο ήχος που έχει αφήσει το σημάδι του, σε μια αίθουσα που ξέρει να ανταμείβει αυτούς που την ζωντανεύουν, είτε από την πλευρά της οθόνης, είτε από αυτή της πλατείας.

Ένας παλιός αστικός μύθος θέλει αργά το βράδυ, αφού τα φώτα σβήσουν, τα μηχανήματα προβολής σταματήσουν να γουργουρίζουν και οι πόρτες της αίθουσας κλείσουν, κάτι μαγικό να συμβαίνει. Άνθρωποι που περνούν έξω από το Ολύμπιον σε ώρες που η οθόνη του δεν παίζει τίποτα πια, ορκίζονται πως έχουν ακούσει τον ήχο του χειροκροτήματος, των επευφημιών και την ζεστή επιδοκιμασία του κοινού. Μα ίσως πάλι να είναι απλά η φαντασία τους, αφού όλοι λένε πως τέτοιες μαγικές στιγμές συμβαίνουν μόνο στο σινεμά... 🎬

Χειροκρότημα για τους εθελοντές και το κοινό

Ψηφιακός

Αρχές της νέας κλιματικής. Πλανάται στην ατμόσφαιρα κύμα αλλαγής. Όλοι συζητούν για την επανάσταση που θα κατακλύσει τις μεγάλες οθόνες μας. Θα επέλθει ο θάνατος του φιλμ; Έχει έρθει το τέλος του κινηματογράφου; Ο Γκοντζίλα θα ζωντανέψει και θα καταστρέψει τα πάντα στο πέρασμα του;

Οι απαντήσεις που αναζητάμε, αρχίζουν να ξεπροβάλλουν από τα μεγάλα φεστιβάλ ανά τον κόσμο με πρώτο και καλύτερο το Φεστιβάλ των Κανών. Εκεί ανακοινώνεται για πρώτη φορά ότι στο διαγωνιστικό θα προβληθεί η πρόταση/εικαστική προσέγγιση/ταινία του Πήτερ Γκρίναγουέι *The Tulse Luper Suitcases*.

Το θέμα είναι όμως πως θα έρθει όλο αυτό το καλλιτεχνικό δημιούργημα στα δικά μας χωράφια. Για πρώτη φορά αρχίζουν δειλά δειλά να αναφέρονται οι λέξεις *High Definition* δίπλα σε αυτή του κινηματογράφου. Τι είναι οι βαλίτσες του

Γκρίναγουέι; Κινηματογραφική ταινία; web site; εικαστική παρέμβαση; τεχνολογική επανάσταση;

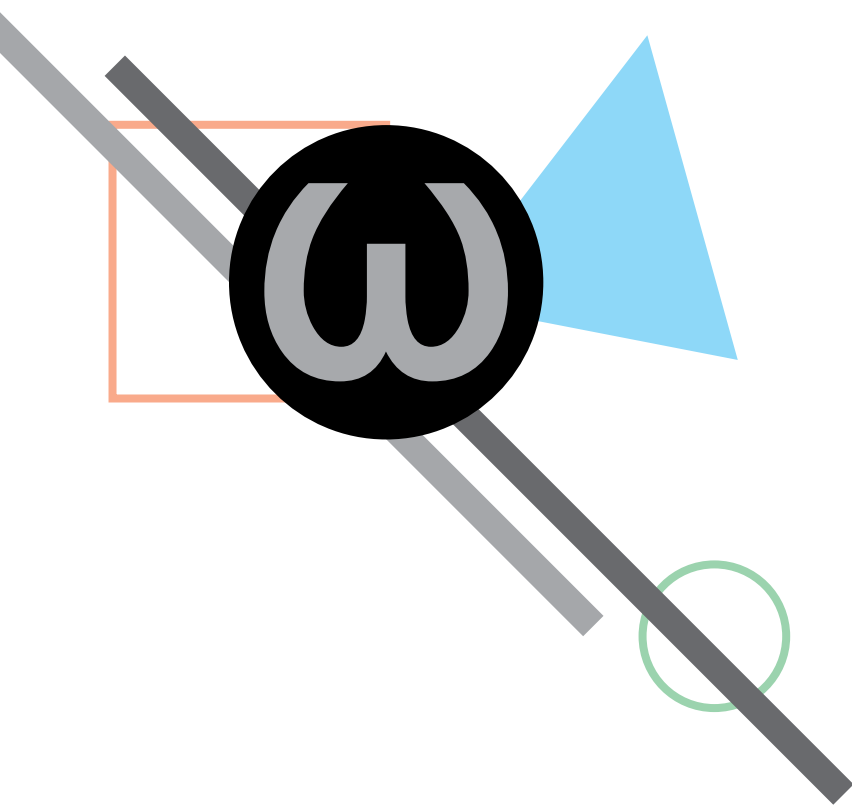
Στους *Νέους Ορίζοντες* λοιπόν αποφασίζουμε να κάνουμε το μεγάλο αυτό βήμα και να παρουσιάσουμε για πρώτη φορά στην Ελλάδα την τριλογία του μαέστρου του κινηματογράφου καθώς και αυτή τη νέα ψηφιακή τεχνολογία.

Το εγχείρημα για την εποχή εξαιρετικά δύσκολο αφού στην ελληνική αγορά δεν υπήρχε καμιά εταιρία που να μπορεί να μας παρέχει τον μηχανικό εξοπλισμό. Η πρόκληση όμως για κάτι τέτοιο ήταν τόσο μεγάλη που τα εμπόδια τέτοιου είδους κατάφεραν να ξεπεραστούν. Όπως πάντα, με το χαμηλότερο δυνατό budget καταφέραμε να φέρουμε προτζέκτορες και μηχανήματα από την Ιταλία και την Ολλανδία για να γίνουν αυτές οι 3 μεταμεσονύκτιες προβολές στο Ολύμπιον. Παράλληλα, επιβεβαιώνει την παρουσία του στη Θεσσαλονίκη ο Πήτερ Γκρίναγουέι.

Μετά από διαβουλεύσεις, ώρες αναζήτησης των κατάλληλων μηχανημάτων αλλά και τεχνικών που θα μπορέσουν να βοηθήσουν στο εγχείρημα, είναι όλα έτοιμα για την πρόβα της προβολής στο Ολύμπιον. Τα φώτα σβήνουν και η ταινία αρχίζει αλλά τη φορά αυτή επικρατεί ησυχία από το προβολείο – πλέον δεν πέφτει το ρολό του φιλμ στη μηχανή. Ο κύριος Κώστας με πολλά χρόνια εμπειρίας στις κινηματογραφικές αίθουσες παραδέχεται ότι τέτοιο ζωντανό κόκκινο δεν έχει δει ποτέ τόσα χρόνια στη καριέρα του. Ο Πήτερ Γκρίναγουέι στο κατάμεστο Ολύμπιον θα δηλώσει: «Ο κινηματογράφος, όπως και κάθε άλλο μέσο πρέπει να επινοηθεί εκ νέου, να αλλάξει, να θέσει νέα όρια. Ο κινηματογράφος είναι ένα παιχνίδι του σκηνοθέτη με τις εικόνες και τους θεατές. Ένα παιχνίδι κοινωνικό, πολιτικό και βαθιά αισθητικό» (Η τριλογία *The Tulse Luper Suitcases* προβλήθηκε στο 45° ΦΚΘ στο τμήμα των *Νέων Οριζόντων*)

Επάνω: Προβολή VR έξω από τον Παύλο Ζάνα
Κάτω: Πήτερ Γκρίναγουέι

Ωρολόγιο

Η «βίβλος» όσων αγαπούν το σινεμά είναι το ωρολόγιο πρόγραμμα για τις προβολές της χρονιάς, τις ταινίες των φεστιβαλικών διοργανώσεων και τις ποικίλες κινηματογραφικές δράσεις που φιλοξενεί το Ολύμπιον καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Ένας πολύτιμος πλοηγός σε έναν «ωκεανό» από ταινίες, που χαράζει πορεία στους σινεφίλ. Ειδικά στα Φεστιβάλ Κινηματογράφου και Ντοκιμαντέρ, το ωρολόγιο πρόγραμμα είναι καρπός μιας τεράστιας προετοιμασίας που εξελίσσεται πυρετωδώς στα παρασκήνια του φεστιβάλ. Και είναι σχεδόν μαγικό να παρατηρεί κανείς πώς ξεκινά και πώς ολοκληρώνεται αυτή η διαδικασία: Μικρά πολύχρωμα Post-it πάνω στα οποία αναγράφονται οι ταινίες μπαίνουν στη σειρά ανά ημέρα, ζώνη και ώρα προβολής, έπειτα αλλάζουν θέση, μετά αλ-

λάζουν ξανά. Προγραμματιστές -αλλά και σκηνοθέτες- διεκδικούν (διπλωματικά ή και όχι) κινηματογραφικά «prime time». Διάρκειες φιλμ πρέπει να συμβιβαστούν/συμπεστούν/αλλαχθούν και πάλι. Ένα ατελείωτο -συχνά μοιάζει- παζλ που όλα τα κομμάτια του πρέπει να μπουν στη σωστή σειρά. Και αργότερα, η πολυπλοκότητα στιγμή που το μικρό βιβλιαράκι του ωρολόγιου προγράμματος καταφτάνει έτοιμο από το τυπογραφείο: το A-Z, όπως το λέμε, αυτό το απαραίτητο αξεσουάρ κάθε φεστιβαλιστή, με το... όνομα ιδιοκτήτη γραμμένο στο εξώφυλλο για να μη χαθεί, και μαζί του πάνε χαμένες και οι σημειωμένες ταινίες στο εσωτερικό. Και την υπόλοιπη χρονιά, συντροφιά των θεατών κάθε εβδομάδα το έντυπο ωρολόγιο πρόγραμμα με τις ταινίες του Ολύμπιον, για να ξέρουμε «τι παί-

ζει» και ποια φιλμ πρώτης προβολής θα απολαύσουμε στη μεγάλη οθόνη του αγαπημένου μας κινηματογράφου.

Ο χρόνος στο σινεμά όμως, είναι σχετικός, υποκειμενικός και κατά πολλές έννοιες άπιστος. Δεν μετριέται με ώρες, λεπτά, προγράμματα και A-Z, αλλά έχει μια εντελώς δική του φύση. Ακόμη λοιπόν κι αν πρέπει φυσικά να τσεκάρεις τι ώρα ακριβώς προβάλλεται η ταινία στο Ολύμπιον Σάββατο βράδυ, όταν βρεθείς εκεί, άσε το χρόνο και το σινεμά να κάνουν το θαύμα τους. Αφέσου στη μαγεία της ταινίας. Κάποιες στιγμές θα νιώσεις σίγουρα την αύρα του ξεχωριστού αυτού χώρου: όλα όσα πέρασαν από εκεί και όλα όσα θα έρθουν. Κάπως σαν να «διαβάζεις» το Ολύμπιον από το Α ως το Ω του. 🎬

Δωμάτιο με θέα

Επίσημος Αερομεταφορέας
του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Όλα είναι σινεμά

COSMOTETV

ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

cosmotetv.gr

ΟΤΕ

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ